

Rapport

Datum: 28 juli 2003

Rapportnummer: 2003/240

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Flevoland onvoldoende onderzoek hebben gedaan naar aanleiding van zijn aangifte van mishandeling van 13 september 1999.

Beoordeling

I. Algemeen

1. Op 13 september 1999 deed verzoeker bij de politie Flevoland aangifte van mishandeling door een portier van danscafé X te Almere op zondag 12 september 1999 omstreeks 2:30 uur. Op 22 januari 2000 informeerde verzoeker bij de politie naar de stand van zaken met betrekking tot zijn aangifte. Bij brief van 2 februari 2000 liet de politie verzoeker weten, dat enkele politieambtenaren kort na het incident (op 12 september 1999) nader onderzoek hadden ingesteld en hadden geconstateerd dat er geen sprake was van een strafbaar feit. Verzoeker gaf de politie bij brief van 6 februari 2000 te kennen het niet eens te zijn met de wijze waarop het onderzoek naar zijn aangifte was verricht. Onder meer wees hij erop dat op het moment dat hij aangifte deed, het onderzoek kennelijk al was afgerond. In reactie hierop liet de politie verzoeker bij brief van 7 maart 2000 weten dat het onderzoek naar zijn aangifte zou worden voortgezet, en wel door betrokken ambtenaren W. en S. Daarna zou het proces-verbaal naar de officier van justitie worden gezonden. Ondanks zijn schriftelijke verzoeken te worden geïnformeerd over dit nader onderzoek (bij brieven van 1 juni en 16 juli 2000) bleef een reactie van de politie uit. Daarop diende verzoeker bij brief van 1 september 2000 een klacht in bij de politie Flevoland.

2. Bij brief van 26 november 2000 (zie Bevindingen, onder **A.9.**) liet de politie verzoeker weten dat de afhandeling van zijn aangifte aan betrokken ambtenaren W. en S. was gegeven, maar dat tengevolge van een interne communicatiestoornis geen actie op zijn aangifte was ondernomen. De betrokken portier diende alsnog te worden gehoord, daarna kon het proces-verbaal ter beoordeling aan de officier van justitie worden voorgelegd. De zaak moest voor eind december 2000 zijn afgerond. Omtrent het al dan niet vervolgen of seponeren van de zaak zou verzoeker worden bericht.

3. December 2000 vond een persoonlijk onderhoud plaats tussen betrokken ambtenaar K. en verzoeker. K. streefde ernaar alsnog werk van de zaak te maken. Echter, ondanks zijn brieven van 7 december 2000 en 18 januari 2001, hoorde verzoeker niets over het aangekondigde (nader) onderzoek naar zijn aangifte (zie Bevindingen, onder **A.12.** en **A.13.**).

4. Wegens het uitblijven van een reactie van de politie, vroeg verzoeker op 17 augustus 2001 om interventie van de Nationale ombudsman. Op een telefonische vraag van een

medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman liet het stafbureau van de korpsleiding van de politie Flevoland weten dat het onderzoek naar de klacht van verzoeker op korte termijn zou worden afgerond.

5. Bij brief van 11 september 2001 (zie Bevindingen, onder **A.18.**) liet de korpsbeheerder verzoeker weten dat zijn klacht van 1 september 2000 gegrond werd geacht. De korpsbeheerder gaf daarbij aan dat hij zich kon vinden in het advies van de klachtencommissie van 16 augustus 2001 (zie Bevindingen, onder **A.19.**). De klachtencommissie had vastgesteld dat er met de aangifte van verzoeker, nadat deze op schrift was gesteld, niets was gedaan. Tegen de tijd dat de aangifte werd opgepakt kon de identiteit van de verdachte niet meer worden achterhaald. De zaak kon daarom niet worden ingezonden naar het openbaar ministerie en is opgelegd in de administratie van het district Zuid. De commissie achtte dit een onjuiste gang van zaken.

6. In antwoord op een vraag van de Nationale ombudsman liet het stafbureau van de korpsleiding bij brief van 22 oktober 2001 (zie Bevindingen, onder **A.21.**) weten dat het district Zuid een onderzoek had gedaan naar de identiteit van de portier, maar er niet in was geslaagd deze te achterhalen. Bij deze brief is een rapportage gevoegd van inspecteur van politie K. van 13 april 2001 (zie Bevindingen, onder **A.22.**), waarin staat vermeld: "De identiteit is door de politieambtenaren die met het onderzoek waren belast niet achterhaald kunnen worden.". De namen van de met het onderzoek belaste ambtenaren werden in het rapport verder niet vermeld.

7. Bij brief van 18 april 2002 gaf de hoofdofficier verzoeker te kennen dat hij gaande de klachtenprocedure op de hoogte gehouden is van de zaak. Hij liet verzoeker weten dat er later door de politie alsnog onderzoek naar zijn aangifte was verricht, maar dat dit geen positief resultaat had opgeleverd, bijvoorbeeld in de vorm van een aanwijsbare verdachte. Daarop is de zaak door de politie opgelegd ter verjaring. Het politiedossier bevatte immers onvoldoende aanknopingspunten om een verdachte te kunnen aanhouden.

8. Op 30 april 2002 diende verzoeker een klaagschrift ex artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering in bij het gerechtshof te Arnhem (zie Achtergrond). Bij beschikking van 13 augustus 2002 (zie Bevindingen, onder **G.2.**) stelde het hof op grond van het ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie, het advies van de advocaat-generaal en de overige stukken, het volgende vast: Pas op 22 januari 2000 is er aandacht aan verzoekers aangifte besteed. De politie heeft verzoeker bij brief van 2 februari 2000 meegedeeld dat er tegen de beklaagde (de onbekend gebleven verdachte) geen strafvervolging zou worden ingesteld. Deze beslissing heeft de politie teruggedraaid, omdat zij niet bevoegd was deze te nemen. Toen is alsnog overgegaan tot nader onderzoek. De (fungerend) hoofdofficier van justitie heeft verzoeker uiteindelijk bij brief van 18 april 2002 meegedeeld dat hij had besloten beklaagde niet te vervolgen gelet op de negatieve opsporingsresultaten en de tijd die was verlopen sinds het delict was begaan. Het hof stelde voorop dat de wijze waarop de aangifte van verzoeker door politie en justitie was behandeld beneden de maat was.

Het beklag werd uiteindelijk ongegrond verklaard, onder meer omdat het gerechtshof oordeelde dat nader onderzoek, gezien het tijdsverloop en de aard en de ernst van het feit, niet meer in het algemeen belang was.

II. Ten aanzien van het onderzoek naar aanleiding van de aangifte

1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van de politie Flevoland onvoldoende onderzoek hebben gedaan naar aanleiding van zijn aangifte van mishandeling van 13 september 1999. Verzoeker heeft aangegeven dat hij zich niet kon voorstellen dat de identiteit van de portier niet was te achterhalen en kon zich dan ook niet aan de indruk onttrekken dat het onderzoek niet de aandacht had gekregen die het toekwam.

2. De korpsbeheerder achtte de klacht gegrond en verwees voor zijn oordeel naar het advies van de klachtencommissie van 16 augustus 2001 (zie Bevindingen, onder **A.19.**). Ook verwees de korpsbeheerder naar de brief van 18 december 2001 waarin verzoeker door de korpschef in kennis is gesteld van dit verzuim (zie Bevindingen, onder **A.27.**). Deze brief vermeldt dat het proces-verbaal naar aanleiding van de aangifte van verzoeker niet is ingezonden naar de officier van justitie omdat de identiteit van de verdachte niet kon worden vastgesteld. Op de bij de opening van het onderzoek door de Nationale ombudsman gestelde vraag wát de politie Flevoland had gedaan om de identiteit van de verdachte te achterhalen, antwoordde de korpsbeheerder dat dit gezien het opgetreden tijdsverloop niet meer te achterhalen was. Het geautomatiseerde bedrijfsprocessensysteem bevatte geen relevante gegevens.

3. Ook de minister van Justitie gaf tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman zijn mening over de klacht (zie Bevindingen, onder **E.1.**). Hij verwees voor zijn oordeel naar het ambtsbericht van de (fungerend) hoofdofficier van justitie van 29 maart 2002 (zie Bevindingen, onder **E.2.**). Nu de hoofdofficier te kennen heeft gegeven zich (inhoudelijk) te kunnen verenigen met de beslissing om geen (nader) onderzoek te verrichten, acht de minister de klacht niet gegrond.

4. Om een oordeel te kunnen geven over het onderzoek, dient om te beginnen te worden vastgesteld welke opsporingshandelingen zijn verricht. De korpsbeheerder heeft hieromtrent geen uitsluitsel kunnen geven. Zoals hierboven onder **II.2.** al is aangegeven, is dit volgens de korpsbeheerder - gezien het opgetreden tijdsverloop - niet meer te achterhalen. Het bedrijfsprocessensysteem bevat ook geen relevante gegevens.

5. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde betrokken ambtenaar K. (de schrijver van de onder **I.6.** genoemde rapportage van 13 april 2001) dat hij in verband met de door verzoeker bij de politie ingediende klacht een persoonlijk gesprek met verzoeker heeft gevoerd. K. heeft geconstateerd dat er met de aangifte van verzoeker gedurende lange tijd niets was gedaan. Op eigen initiatief heeft K. besloten om alsnog werk van de zaak te maken. Daarop heeft hij collega S. aangesproken, met de vraag de

identiteit van de verdachte portier te achterhalen. Vervolgens is de zaak weer gedurende langere tijd blijven liggen. Pas enkele maanden later heeft K. gevraagd aan S. wat zijn bevindingen waren. S. vertelde K. toen dat danscafé X niet meer bestond en het hem niet gelukt was om de verdachte te achterhalen. Alhoewel K. beseft dat het enkele feit dat het café niet meer bestaat niet inhoudt dat je de identiteit van mensen niet meer kunt achterhalen, heeft hij S. verder niet gevraagd wat hij allemaal gedaan had om achter de identiteit van de portier te komen. K. gaf te kennen dat hij vermoedde dat er niet veel inspanningen waren verricht. Nadat hij met S. had gesproken heeft K. de zaak afgerond. Er waren, aldus K., dan ook geen "politieambtenaren" die met het onderzoek naar de identiteit waren belast, zoals vermeld in zijn rapport van 13 april 2001. Alleen S. had hij met het onderzoek belast. Volgens K. verdiende het allemaal geen schoonheidsprijs (zie Bevindingen, onder **H.**).

6. Betrokken ambtenaar S. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat hij zich niet herinnerde dat hij een opdracht van K. had gekregen om de identiteit van de portier te achterhalen. Volgens S. kon dat ook helemaal niet, omdat de opdrachten werden uitgezet via betrokken ambtenaar Kl. Als K. hem deze opdracht zou hebben gegeven dan had hij K. gezegd dat hij dat maar via Kl. moest regelen. Kl. was daarbij degene die de administratie bijhield en dus ook de lijsten van portiers, aldus S. Volgens S. had de politie veel contact met de portiers en was het in principe mogelijk geweest om de namen van de portiers te achterhalen. Als café X destijds vaste portiers in dienst had, zou het volgens S. wel mogelijk zijn geweest om deze, bijvoorbeeld via de oude eigenaar, te achterhalen. In ieder geval had hij niet geprobeerd om namen te achterhalen, aldus S. (zie Bevindingen, onder **K.**).

7. Betrokken ambtenaar Kl. verklaarde tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman dat hij de portiers waar verzoeker mee in gevecht was geraakt heel goed kende. Het toenmalige horecateam (waar ook betrokken ambtenaar S. toebehoorde) onderhield een zeer intensief contact met de portiers en de exploitant van café X. Ze spraken wekelijks met hen. De namen van de portiers van café X waren bij het horecateam bekend. Het waren vaste portiers, aldus Kl. In zijn beleving waren de portiers dan ook te achterhalen geweest. Café X was volgens Kl. tweemaal afgebrand. Maar dit was geen reden om de namen van de portiers niet meer te kunnen achterhalen. Volgens Kl. had de politie, ten tijde van de aangifte van verzoeker, kaarten waarop per wijk de horecazaken stonden vermeld, met de namen van de exploitant en de portiers. Kl. gaf tenslotte te kennen dat hij zich na het incident op 13 september 1999 niet meer met de zaak bemoeid had en op geen enkel moment bij het nader onderzoek betrokken was geweest (zie Bevindingen, onder **I.**).

8. Daarnaast staat in een brief van 21 april 2001 van betrokken ambtenaar M. aan betrokken ambtenaar A. (zie Bevindingen, onder **E.3.**) dat op grond van de gegevens uit het politiedossier zou zijn komen vast te staan dat er geen vervolgonderzoek heeft plaatsgevonden en dat de toezeggingen die zijn gedaan niet zijn nagekomen.

9. Een van de taken van de politie is de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. De mogelijkheden van de politie om deze taak uit te voeren zijn echter niet onbeperkt. In dezen is van belang dat elk politiekorps bij de vervulling van zijn taken wordt beperkt door de middelen die het, in het kader van een landelijke verdeling, ter beschikking worden

gesteld, gezien in samenhang met omvang en aard van het werkaanbod van het betreffende korps. Het voorgaande betekent dat de politie bij de vervulling van haar taken, waaronder die van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, prioriteiten dient te stellen. Daarbij mag worden verwacht dat deze prioriteitenstelling weloverwogen gebeurt. Voor zover mogelijk dient de politie naast de gestelde prioriteiten ook aandacht te schenken aan die gevallen waaraan geen, of een mindere, prioriteit kan worden toegekend.

In dit verband is voorts nog van belang dat het de politie in beginsel vrij staat te bepalen welke opsporingshandelingen zij naar een haar bekend strafbaar feit verricht. Slechts wanneer zij niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om af te zien van een bepaalde opsporingshandeling, is het nalaten van die opsporingshandeling als onjuist te kwalificeren.

10. Vaststaat dat de aangifte een tamelijk ernstige beschuldiging betreft. Verzoeker is blijkens zijn aangifte mishandeld, waarbij hij diverse kneuzingen en verwondingen opliep.

11. Ook staat vast dat er voldoende opsporingsaanwijzingen waren die hadden kunnen leiden tot het vinden van de verdachte. Uit de stukken (zie onder meer de verklaringen van verzoeker en de betrokken ambtenaren, en de van het incident opgemaakte mutaties) is voldoende aannemelijk geworden dat de verdachte portier vanaf het begin af aan bekend was bij de politie, dan wel dat er zodanige informatie voorhanden was dat de betreffende portier met weinig inspanning had kunnen worden gevonden.

12. Bovendien is uit de stukken komen vast te staan dat de politie verzoeker een aantal maal de toezegging heeft gedaan dat er (nader) onderzoek zou worden verricht. Zo werd dit verzoeker onder meer bij brief van 7 maart 2000 en bij brief van 26 november 2000 aangekondigd.

13. Op grond van deze feiten en omstandigheden had de politie niet kunnen afzien van het doen van opsporingshandelingen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie in dit geval ernstig is tekort geschoten in de actieve uitvoering van haar opsporingstaak. Met het hof acht de Nationale ombudsman de wijze waarop politie en justitie met de aangifte van verzoeker zijn omgegaan beneden de maat.

De onderzochte gedraging is dan ook niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland (de burgemeester van Lelystad), is gegrond.

Onderzoek

Op 17 augustus 2001 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer H. te Almere, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Flevoland. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland (de burgemeester van Lelystad), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Voorts werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Zwolle over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. Deze maakte van deze gelegenheid gebruik. Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Drie betrokken ambtenaren werden gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder en de hoofdofficier van justitie deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen en aan te vullen. De betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Op 13 september 1999 deed verzoeker aangifte van mishandeling door een portier van een dansgelegenheid in Almere. Vier maanden later, bij brief van 22 januari 2000, deed verzoeker navraag bij het politiekorps Flevoland over de stand van zaken met betrekking tot zijn aangifte. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Na zo'n vier maanden sinds mijn aangifte van mishandeling zou ik graag vernemen wat op dit moment de status van de behandeling is. Van mevrouw L. heb ik toentertijd gehoord, dat de afhandeling toch wel tot 3 maanden kon uitlopen. Inmiddels is dat al 4 (vier) maanden! Getuige de bijgevoegde kopie van mijn aangifte.

Buiten de gegevens die, naar ik aanneem, in uw administratie vermeld staan is toentertijd ook door onderzoek van doktoren gebleken, dat het lichamelijke letsels nog ernstiger was dan door u genoteerd.

Deze feiten zijn dus betrouwbaar te achterhalen en zo nodig naar voren te brengen.

U begrijpt, dat ik in onze huidige wereld van nutteloos geweld niet kan en niet mag accepteren, dat ik door een portier mishandeld wordt en dat U, als zorgdrager, daar niets aan zou doen.

Gezien het tijdsverloop zult U begrijpen, dat het op dit moment mijn enige conclusie kan zijn."

2. Bij brief van 2 februari 2000 liet politieambtenaar Ka. van het district Almere, verzoeker weten dat uit nader onderzoek niet was gebleken dat verzoeker opzettelijk was mishandeld door de portier. Op grond daarvan was er geen sprake van een strafbaar feit.

In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Naar aanleiding van uw schrijven de dato 22 januari 2000, wil ik het volgende onder uw aandacht brengen.

Terecht merkt u op dat acceptatie uwerzijds onmogelijk is wanneer op u nodeloos geweld wordt toegepast en er daartegen niets zou worden ondernomen.

Het onderzoek naar de mogelijke strafbare handelingen gepleegd door degene waartegen u aangifte hebt gedaan leverde de volgende feiten op:

- in de nacht van zondag 12 september 1999 werd na een melding vanuit danscafé X, u door ter plaatse gearriveerde collega's van de politie Almere terzake artikel 426 van het Wetboek van Strafrecht (Sr) aangehouden;
- de aanleiding daartoe was volgens melder dat u de toegang tot het café werd geweigerd, daar u vervelend en dronken was;
- na uw aanhouding hebt u toen aan de betrokken collega's te kennen gegeven wat de reden was van uw bezoek aan genoemd café.

Aan de hand daarvan hebben de betrokken collega's na sluitingstijd van genoemd café, een nader onderzoek ingesteld en daarbij is komen vast te staan dat:

- u ondanks de vele waarschuwingen van portiers zijde, genoemd café tegen de wil van de portiers, perse wilde betreden;

- u vervolgens door een van de portiers opzij werd geduwd en dat u daardoor ten val bent gekomen;
- u na de val bent opgestaan en vervolgens een van de portiers bij zijn nek beet hebt gepakt;
- u deze handeling vervolgens met een judoworp hebt moeten bekopen, waardoor u mogelijk letsel opliep.

Gelet op de bovenstaande feiten is niet gebleken dat u door de portier opzettelijk bent mishandeld. Op grond hiervan is er derhalve geen sprake van een strafbaar feit."

3. In reactie op de brief van Ka. schreef verzoeker bij brief van 6 februari 2000 onder meer het volgende.

"Met betrekking tot mijn mishandeling wil ik de volgende punten onder uw aandacht brengen.

Als eerste de manier van afhandelen van uw zijde, waarover ik wil opmerken dat het mij bevreemdt, dat u kennelijk al op 12 september tot de in uw brief van 2 februari 2000 genoemde conclusies bent gekomen, dus al voordat ik aangifte deed op maandag 13 september 1999. U heeft mij daarvan niet in kennis gesteld. U meldt mij uw conclusies pas na ruim vier maanden en slechts na een schriftelijk verzoek van mij omtrent de status van mijn aangifte. Zou u mij direct van uw conclusies op de hoogte hebben gesteld, dan had het hele gebeuren waarschijnlijk sneller en beter afgehandeld kunnen worden.

Als u zich mijn verklaring voor de geest haalt, of, indien deze zorgvuldig genoeg vastgelegd is, u deze naleest, zult u tot de conclusie komen, dat deze op een aantal punten niet in overeenstemming is met de door u genoemde feiten.

Zo heb ik verklaard en blijf er in volharden dat ik op geen enkel moment handelingen van agressieve aard heb verricht.

Zeker heb ik de portier niet bij zijn nek beet gepakt, noch op andere wijze aangeraakt.

Ook heb ik toen verklaard, dat ik mijn handen steeds naar beneden heb gehouden, met de handpalmen open naar voren toe, juist om ook maar de geringste indruk van agressiviteit te voorkomen.

Betreffende het opzettelijke mishandelen gaat u uit van de in uw brief genoemde feiten, welke volgens mij eerder subjectief dan objectief zijn. Echter van mijn kant wil ik u graag op de volgende wel degelijk objectieve feiten attenderen:

Als iemand en zeker iemand die portier zijn als professie heeft, een ander zo hard duwt dat die ander ten val komt, kan dat niet anders dan doelbewust dus opzettelijk gedaan zijn.

De verwondingen voortkomend uit zo een val echter kunnen hooguit wat pijnlijke plekken en schaafwonden aan hand, elleboog of knie veroorzaken. Hetzelfde geldt voor de vermeende judoworp.

Men hoeft mijn inziens geen medisch specialist te zijn om kunnen concluderen, dat alleen een val door een duw samen met een judoworp nooit alle volgende verwondingen veroorzaakt kunnen hebben:

- Kneuzingen aan beide benen (geconstateerd door de politie arts)
- Bloedende wond aan linker oor (geconstateerd door de politie arts)
- Hevig bloedende neus (hoewel niet expliciet geconstateerd zal dat toch voor elke betrokkene duidelijk waarneembaar geweest zijn)
- Beide ogen blauw
- Bloeduitstorting aan de linker slaap (vastgesteld door de huisarts, welke mij tevens verzekerde, dat daarvoor een echt harde klap nodig geweest moet zijn)
- 2 gekneusde ribben (vastgesteld door de huisarts)
- Duidelijk zichtbare schaafwonden aan onder andere rechter elleboog en rechter scheenbeen.

Aan de hand van bovenstaande verwondingen, welke objectief zijn vastgesteld door artsen, dan wel duidelijk waarneembaar waren, kan ik niet anders concluderen, dan dat mijn aangifte juist is en er hier wel degelijk sprake is geweest van opzettelijk mishandeling en er dus sprake is van een strafbaar feit.

U begrijpt, dat ik nog steeds niet mag en niet kan accepteren, dat ik door een portier mishandeld ben.

Ik verwacht ook nog steeds, dat u, als zorgdrager, de juiste acties onderneemt."

4. Bij brief van 7 maart 2000 liet Ka. verzoeker onder meer het volgende weten.

"Met betrekking tot de door u vermelde opmerkingen, is na overleg met de chef basiseenheid-stad, de volgende conclusie getrokken:

Het onderzoek zal worden voortgezet door leden van de Openbare orde, zijnde de collega's S. of W.

Zij zullen in deze een verklaring van de getuigen alsmede van de door u als verdachte aangemerkte persoon afnemen.

Het proces-verbaal zal dan tzt, naar de officier van justitie worden toegezonden, die dan op zijn beurt aan de hand van de bij hem binnengekomen informatie, een beslissing zal nemen of er al dan niet tot strafvervolgning zal worden over gegaan."

5. Bij brief van 1 juni 2000, gericht aan politieambtenaren S. en W., verzocht verzoeker de politie onder meer te worden geïnformeerd over het op 7 maart 2000 aangekondigde nader onderzoek. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Het is inmiddels alweer zo'n 3 maanden geleden, dat ik voor de laatste maal iets omtrent mijn mishandeling vernomen heb.

Gezien dit feit zou ik graag het volgende vernemen:

- a) Wie van u beide heeft het onderzoek voortgezet (deze beslissing stond in de brief van hoofdagent Ka. van 27/02/2000 nog open).
- b) Kunt u mij vertellen, welke acties U inmiddels al heeft ondernomen?
- c) Wat is op dit moment de status van het onderzoek?
- d) Met welke termijn denkt U dat ik moet rekenen om verdere respons omtrent het hele gebeuren en de uitkomsten van de door u te nemen acties te verwachten?"

6. Bij brief van 16 juli 2000 rappelleerde verzoeker de politie. Een reactie bleef echter uit. Op 1 september 2000 diende verzoeker een klacht in bij de politie Flevoland. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Het is inmiddels een jaar geleden, dat ik door een portier in Almere mishandeld ben.

Bijgaand de tot nu toe gevoerde correspondentie over het gebeuren.

Buiten het feit, dat ik op mijn laatste brieven geen enkele respons ontvangen heb, breng ik graag het volgende onder uw aandacht.

(...)

Dan mijn aanklacht.

Het is duidelijk, dat aan mijn aanklacht in eerste instantie geen enkele aandacht is besteed, gezien het feit, dat de verklaring van de portier al op de zondag voorafgaand aan het indienen van mijn aanklacht, was opgenomen.

Niet alleen tijdens mijn aangifte of kort daarop maar pas na zo'n 5 maanden na mijn aangifte is het bestaan van deze verklaring kenbaar gemaakt.

En dit alleen, nadat ik in vertrouwen van een spoedige afhandeling 3 maanden na mijn aangifte toch maar besluit om een verzoek te schrijven omtrent de status van afhandeling van mijn aanklacht.

Hier moge het duidelijk zijn, dat er tot dan toe weinig of niets met mijn aanklacht is gedaan.

(...)

Verder de algehele afhandeling.

Deze is op zijn zachts gezegd in volkomen tegenspraak met de belangstelling waarin het fenomeen mishandeling heden ten dage verkeert.

Een jaar na het gebeuren is er in mijn ogen nauwelijks actie van politiezijde ondernomen.

(...)

Graag zou ik van uw bevindingen omtrent bovenstaande vernemen, terwijl een ontvangstbevestiging van deze brief welkom zou zijn."

7. Bij brief van 11 september 2000 liet korpschef H. van de politie Flevoland verzoeker onder meer weten dat zijn klacht was ontvangen. Overeenkomstig de klachtenregeling zou de klacht worden voorgelegd aan de hoofdofficier van justitie en aan de chef van district Zuid. Door laatstgenoemde zou een onderzoek worden ingesteld. Na dit onderzoek zou door de onafhankelijke klachtencommissie advies worden uitgebracht aan de korpsbeheerder. De termijn van de afhandeling bedroeg 10 weken. Voor nadere informatie kon verzoeker contact opnemen met St.

8. Bij brief van 23 november 2000, gericht aan St., deed verzoeker navraag omtrent de stand van zaken van het onderzoek naar zijn klacht.

9. Bij brief van 26 november 2000 liet inspecteur van de politie K. van district Zuid verzoeker onder meer het volgende weten.

"Ik heb kennis genomen van uw aangifte en de uitvoerige correspondentie die u hierover heeft gevoerd.

Door de collega Ka. is uw aangifte voor afhandeling aan W. en S. gegeven.

Mij is gebleken, dat er door interne communicatiestoring geen actie op uw aangifte is ondernomen.

Het is voor u zeer vervelend, dat deze zaak nog niet is afgerond.

De betrokken portier dient alsnog bij proces-verbaal gehoord te worden.

Daarna kan het proces-verbaal worden afgerond en ter beoordeling aan de officier van Justitie worden voorgelegd.

De zaak moet voor eind december zijn afgerond.

Omtrent het wel of niet vervolgen, dan wel seponeren van de zaak wordt u bericht."

10. Op 30 november 2000 rappelleerde verzoeker St. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Op 23 november van dit jaar heb ik weer een brief aan U gestuurd.

Van U heb ik tot nu toe geen reactie ontvangen.

Als bijlage treft U een kopie van de enveloppe en het schrijven aan dat ik daarna wel ontving van de inspecteur van politie K.

(...)

Echter, geen enkel antwoord op mijn vragen, of enig resultaat van hetgeen ik in de afgelopen 3 maanden na mijn schrijven aan U, of de 14 maanden na het gebeurde en de daarover gevoerde correspondentie, zou hebben mogen verwachten.

Dan betreur ik het verder ten zeerste, dat de inspecteur van politie nu pas concludeert, dat er een interne miscommunicatie is, terwijl dit door mij al, getuige de reeds bekende kopieën, op 16 juli is geconstateerd. Wat in het onderhavige schrijven stond is mij dus al 4 maanden bekend. Zo er gegronde redenen zijn, om de voor een correcte klachten afhandeling standaard gestelde termijn van 10 weken te verlengen, hoor ik deze liever.

Op het moment van gebeuren heb ik alle ten tijde van het gebeuren aanwezige politiefunctionarissen al gewezen op het feit, dat hun optreden niet terecht was en dat zij "hier nog niet mee klaar waren" (vergeve deze plastische uitdrukking).

Het blijkt op dit moment, dat mijn aanklacht zich inmiddels meer schijnt te concentreren op het functioneren van het politieapparaat, dan op mijn oorspronkelijke aanklacht.

Graag zou ik om ter zake te blijven alsnog het volgende willen weten:

Is er al een uitslag van de chef district zuid?

Is er al een advies uitgebracht door de onafhankelijke klachtencommissie aan de korpsbeheerder?

Wanneer verwacht U dat laatstgenoemde mij in kennis zal kunnen stellen van het eindoordeel inzake mijn klacht?

Bent U het met mij eens, dat de in Uw brief genoemde termijn van afhandeling ruimschoots is verstreken?

Verwacht U, dat ik, gezien het langdurige traject, nog in enige mate op een correcte afhandeling van mijn aanklacht mag rekenen?"

11. Bij brief van 5 december 2000 liet korpschef Ho. verzoeker onder meer weten dat het onderzoek naar zijn klacht door de districtschef Zuid nog niet was afgerond. Voor de termijnoverschrijding bood hij zijn verontschuldiging aan. Voor nadere informatie kon verzoeker contact opnemen met Ma. en niet meer met St. omdat deze niet meer werkzaam was bij de politie Flevoland.

12. Bij brief van 7 december 2000, gericht aan politieambtenaren S. en W., deed verzoeker wederom navraag over het verloop van het onderzoek naar zijn aangifte van mishandeling. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Het is nu inmiddels alweer zo'n 9 maanden geleden, dat ik voor de laatste maal iets omtrent mijn mishandeling vernomen heb.

Separaat van deze loopt er een klachtenonderzoek waaruit inmiddels is gebleken (...), dat er sprake is geweest van een interne communicatie storing.

Ik heb hier alle begrip voor, echter mag ik veronderstellen, dat deze communicatiestoring reeds meerdere weken geleden opgelost is en tot acties van Uw kant geleid heeft.

Naar ik aanneem zal er inmiddels naar de regels der wet gehandeld zijn.

Daarom zou ik graag het volgende van U vernemen:

a) Kunt u mij vertellen, welke acties U inmiddels heeft ondernomen?

b) Wat is op dit moment de status van het onderzoek?

c) Met welke termijn denkt U dat ik dien te rekenen om verdere respons omtrent het hele gebeuren en de uitkomsten van de door u te nemen acties te mogen verwachten?"

13. Op 18 januari 2001 zond verzoeker een brief aan inspecteur van de politie K. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Ik ben nog steeds van mening, dat het niet laakbaar is, dat ik ben mishandeld.

De omstandigheden zullen inmiddels genoegzaam bekend zijn. Niettemin kan ik mij niet aan de indruk onttrekken, dat de dader vrij uitgaat en het slachtoffer op geen enkele rechtvaardigheid kan rekenen.

Van correcte afhandeling is voor zover ik op dit moment kan overzien geen enkele sprake.

Er wordt erkend in een persoonlijk onderhoud met U, dat mijn klacht omtrent de afhandeling terecht is.

Echter tot op dit moment wordt er kennelijk nog steeds voorbij gegaan aan het feit, dat ik, zoals ik in hetzelfde onderhoud al aan gaf, naar recht streef ter zake mijn mishandeling en niet naar voldoening betreffende mijn klacht omtrent de afhandeling.

In ons persoonlijke onderhoud heeft u het volgende toegezegd:

- a) Van het door ons gevoerde onderhoud zou u een verslag maken, waarvan ik een afschrift zou krijgen. Zo'n afschrift heb ik tot op heden niet ontvangen.
- b) U heeft toegezegd er naar te streven "de zaak" in december (vorig jaar), voor zover aangaande het nadere onderzoek, zijnde het verhoor van de betreffende portier en zijn toentertijd aanwezige collega's, af te ronden. Tot op heden heb ik niets hieromtrent vernomen. (Hopelijk niet het excuus, dat "café X" begin januari dit jaar door brand verloren is gegaan)

Daarom stel ik ten derde male de volgende vragen:

- a) Kunt u mij vertellen, welke acties U inmiddels heeft ondernomen?
- b) Wat is op dit moment de status van het onderzoek?
- c) Met welke termijn denkt U dat ik dien te rekenen om verdere respons omtrent het hele gebeuren en de uitkomsten van de door u te nemen acties te mogen verwachten?"

14. Een kopie van bovenstaande brief verzond verzoeker bij brief van 18 januari 2001 aan Ma., die hem bij brief van 23 januari 2001 onder meer aangaf zijn brief te voegen bij de overige stukken met betrekking tot zijn klacht.

15. Op 26 april 2001 informeerde verzoeker bij Ma. naar de stand van zaken met betrekking tot het onderzoek naar zijn klacht. In zijn brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Refererend aan mijn eerste schrijven van 01 september 2000 wil ik graag antwoord op het volgende:

Volgens de klachtenregeling mag ik rekenen op zowel een van mijn kant als wel van Uw kant correcte afhandeling van mijn klacht.

Tot op heden heb ik mij strikt aan de geldende regels gehouden.

Alle correspondentie is in Uw bezit.

Echter van Uw kant (...) heeft U, anders dan het doorsturen van mijn correspondentie, geen enkel gevolg gegeven aan de in de klachtenregeling aangegeven afhandeling.

Zeker gezien de daarin gestelde termijn geldt dit. U zult daar ongetwijfeld gegronde redenen voor hebben. Graag hoor ik deze redenen van U.

Ik heb het volste vertrouwen in Uw inzet dit mede gezien in het kader van de vertrouwensfunctie die U in deze heeft en dit mede gezien de hoge opleiding die U genoten heeft. Ik heb nog steeds het volste vertrouwen in een voor ons beide tevredenstellende afhandeling."

16. Bij brief van 3 mei 2001 liet Ma. verzoeker onder meer weten dat de districtschef het onderzoek naar verzoekers klacht onlangs had afgerond en toegezonden aan de korpschef. Naar verwachting kon de klacht van verzoeker niet eerder dan begin juni door de klachtencommissie worden behandeld. Voor de vertraging in de afhandeling van de klacht werden verontschuldigingen aangeboden.

17. Bij brief van 17 augustus 2001 verzocht verzoeker om interventie van de Nationale ombudsman.

18. Na telefonische interventie door een medewerkster van Bureau Nationale ombudsman ontving verzoeker een brief van de politie Flevoland. In deze brief van 11 september 2001 staat onder meer het volgende vermeld.

"Naar aanleiding van de door u ingediende klacht bericht ik u dat het onderzoek naar uw klacht is afgerond. Op 16 augustus 2001 heeft de klachtencommissie van politie Flevoland mij geadviseerd de door u ingediende klacht gegrond te verklaren. Van het advies treft u bijgaand een afschrift aan. Ik kan mij verenigen met de inhoud van het advies van de commissie en neem het advies over. Ik verklaar de door u ingediende klacht derhalve gegrond.

Voor de vertraging in de afhandeling van uw klacht bied ik u mijn verontschuldigingen aan.

Dit eindoordeel zal worden besproken met de betrokken politieambtenaren.

U klacht is hiermee afgehandeld. Indien u zich met dit oordeel niet kunt verenigen kunt u zich wenden tot de Nationale ombudsman te 's-Gravenhage."

19. In het advies van de klachtencommissie van 16 augustus 2001 staat onder meer het volgende vermeld.

"De klacht

Klager stelt dat zijn aangifte op onjuiste wijze is afgehandeld en meent dat hierbij sprake is geweest van onvoldoende dienstverlening.

De procedure

De klacht werd door de regionale korpschef ontvangen op 8 september 2000. De klacht is in behandeling genomen op de regionale klachtenregeling. De districtschef Zuid heeft een onderzoek laten instellen. Het onderzoek werd afgerond op 24 april 2001.

De commissie heeft de klacht op 2 augustus 2001 besproken en haar advies op 16 augustus 2001 vastgesteld.

De feiten

Op een datum in september 1999 vond een incident plaats nabij het toenmalige café X. Klager werd daarbij aangehouden op verdenking van openbare dronkenschap. Door klager is naar aanleiding van het incident aangifte gedaan van mishandeling door de portier van het café. Op een datum in december 2000 is met klager afgesproken dat het onderzoek zou worden opgepakt en afgerond. Tot op dat moment was op de aangifte geen actie ondernomen. Getracht werd de identiteit van de door klager genoemde verdachte te achterhalen en deze persoon als verdachte te horen. De identiteit kon niet achterhaald worden. De zaak kon daarom niet ingezonden worden naar het openbaar ministerie en is opgelegd in de administratie van het district Zuid. Met klager is uitvoerig gecorrespondeerd. Daarbij is onder meer naar klager toe aangegeven dat geen sprake was van een strafbaar feit.

De beoordeling

De commissie merkt ten overvloede op dat de regionale klachtenregeling met reden de behandeling van klachten aan termijnen bindt. De overschrijding van de termijn in dezen is onaanvaardbaar lang geweest.

Onvoldoende dienstverlening

De commissie heeft vastgesteld dat er met de aangifte van klager, nadat deze op schrift was gesteld, niets is gedaan. Tegen de tijd dat de aangifte werd opgepakt kon de identiteit van de verdachte niet meer worden achterhaald. De commissie acht dit een onjuiste gang van zaken en acht de klacht gegrond.

Advies

De commissie geeft de korpsbeheerder in overweging de klacht gegrond te verklaren. Voor haar motivering wordt verwezen naar de overwegingen dienaangaande."

20. Ten aanzien van de onder hierboven onder **A.18.** en **A.19.** genoemde stukken merkt verzoeker bij brief van 14 september 2002, gericht aan de Nationale ombudsman, onder meer het volgende op.

"De Commissie spreekt over "een datum in september 1999", terwijl uit het proces-verbaal toch duidelijk de exacte datum, tijd en locatie blijkt (...). Ook de aanduiding "op een datum in december 2000" geeft geen blijk van een accuratesse.

Dan het zogenaamde feit: "Daarbij is onder meer naar klager toe aangegeven, dat er geen sprake was van een strafbaar feit". Juist dit is het kernpunt van het hele gebeuren, blijkend uit mijn aangifte en de daarop volgende correspondentie.

Dan de volgende aspecten:

Ik kan mij nauwelijks voorstellen, dat er een proces-verbaal gemaakt is en ik in hechtenis genomen ben, op aangeven van een portier, zonder dat de naam van deze aangever bekend is. Ook lijkt het mij onwaarschijnlijk, dat de betrokken portier "zwart" werkte, zodat zijn naam op eenvoudige wijze door de eigenaar van café X uit het personeelsbestand, dan wel uit de administratie (loonopgaven, bankoverschrijvingen e.d.) te achterhalen zou moeten zijn.

Dan is er ook nog het feit, dat betrokken politieambtenaren de portier in kwestie kennelijk zo goed kenden dat zij uitspraken konden doen over zijn gedrag.

Deze aspecten doen mij twijfelen aan: "de identiteit van de verdachte niet kon worden achterhaald".

Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken, dat het onderzoek niet die aandacht heeft gekregen dat het verdient, terwijl het mijn inziens alsnog uitgevoerd zou kunnen worden, zij het, dat mishandeling als onvoldoende zwaar vergrijp wordt aangemerkt om een verder onderzoek in te stellen."

21. In reactie op enkele telefonische vragen van een medewerkster van de Nationale ombudsman reageerde Ma. van de politie Flevoland bij brief van 22 oktober 2001 onder meer als volgt.

"Naar aanleiding van uw opmerkingen met betrekking tot de vaststelling van de identiteit van de portier (zoals onder meer de vraag wat is ondernomen om de identiteit van de verdachte te achterhalen; N.o.) kan ik u berichten dat het geautomatiseerde bedrijfsprocessensysteem geen relevante gegevens bevat.

Het voorval vond plaats op 12 september 1999. Klager werd aangehouden terzake artikel 426 van het Wetboek van Strafrecht. Op 14 september 1999 deed klager aangifte tegen een portier.

Met de aangifte van klager is vervolgens niets gedaan. In november 2000 wordt vastgesteld dat de portier nog moest worden gehoord. Vervolgens zou het proces-verbaal worden afgerond en worden ingezonden naar de Officier van Justitie. Laatstgenoemde zou klager dan in kennis kunnen stellen van zijn beslissing tot wel of niet vervolgen van de portier. Klager is hiervan op 26 november schriftelijk in kennis gesteld.

Het district Zuid is er niet in geslaagd de identiteit van de portier te achterhalen. Het proces-verbaal werd vervolgens niet afgerond en evenmin ingezonden naar de Officier van Justitie. Het dossier is opgelegd. Dit als een gevolg van de beslissing niets meer met de zaak te doen. Verzuimd is dit aan klager mee te delen.

De korpschef heeft de districtschef Zuid heden verzocht een brief aan klager te verzenden waarin hem wordt meegedeeld dat de politie geen verder onderzoek instelt naar de kwestie.

Klager kan dan desgewenst nadere stappen ondernemen."

22. Bij de brief van 22 oktober 2001 was een rapport van inspecteur K. gevoegd, opgemaakt op 13 april 2001. In dit rapport staat onder meer het volgende vermeld.

"Ik, K., inspecteur van politie, (...) rapporteer het volgende:

Inzake de aangifte gedaan door klager op 13 september 1999 is door medewerkers van de politie Flevoland getracht de identiteit van de door aangever genoemde verdachte van mishandeling te achterhalen en deze persoon als verdachte bij proces-verbaal te horen.

De identiteit is door de politieambtenaren die met het onderzoek belast waren niet achterhaald kunnen worden. Derhalve is de mogelijke verdachte niet gehoord kunnen worden. De zaak kan daarom ook niet ingezonden worden naar het openbaar ministerie en zal worden opgelegd in de administratie van de politie Almere.

Ik adviseer om de klacht daarmee als afgehandeld te beschouwen en deze conform de wens van klager voor te leggen aan de klachtencommissie.

Opgemaakt naar waarheid op 13 april 2001 te Almere."

23. Ook was het mutatierapport van het incident waarvan verzoeker aangifte deed, gevoegd. Dit mutatierapport, dat werd opgemaakt door betrokken ambtenaren S. en Kl., bevat onder meer de volgende informatie.

"Kregen wij de melding te gaan naar café X alwaar een van de portiers aan het vechten zou zijn. TP zagen wij een van de ons bekende portiers hevig in discussie staan met een (ogenschijnlijk) dronken persoon. Voorts werden wij door B. (eigenaar X) aangesproken die ons mededeelde dat de betreffende man vervelend was en al dronken naar binnen

wilde. Een van de portiers had de betreffende man hiertoe geweigerd waarop hij zich naar binnen trachtte te werken. Hierbij is hij door een van de portiers hardhandig verwijderd waardoor een korte vechtpartij met de man was ontstaan. De betreffende man door ons tzv overtr. Art. 426 SR aangehouden. AH te 02.26 uur, HB te 02.30 uur, voorgeleiding 02.45 uur door L. Tijdens de vele uitlatingen die de man in onze richting deed, gaf hij te kennen dat hij bij het café naar binnen wilde omdat hij wilde weten of zijn zoon daar was. Hierbij zou de ruzie zijn ontstaan. Het verhaal zal door (...) later worden aangevuld na verificatie bij X. Graag de man morgen (12/9) voorgeleiden en afhoren (mini).

Aanvulling 05:00 uur.

Na sluiting verhaal gehaald bij X. Hier werd e.e.a. duidelijk. VD heeft getracht tegen de wil van de portiers en in dronken staat naar binnen te gaan. Hierbij is hij na enkele malen gewaarschuwd te zijn opzij geduwd waarbij hij ten val was gekomen. Nadat hij was opgestaan heeft hij een van de portiers (een enorme rustige en lange judoka van +/- 115 kg) bij zijn nek gepakt. Dit moest VD bekopen met een judo worp waarbij hij naar de grond is gewerkt. VD heeft kennelijk in zijn dronken staat zo gereageerd hetgeen hij in het bureau tegen ons voortzette. Tzv 426 SR mini uitgeschreven."

24. In een tweede bijgevoegd mutatie rapport, opgemaakt door S. en Kl. staat onder meer het volgende vermeld

"Danscafé X:

Hier een melding ontvangen dat er een portier aan het vechten was met een persoon. TP een VD aangehouden tzv 426 SR. Betr. VD was in kennelijke staat en trachtte tegen de wil van de portiers binnen te komen. Dit werd voorkomen waarbij betr. een bloedneus op heeft gelopen."

25. In het bijgevoegde proces-verbaal van verhoor van verzoeker, op 13 september 1999 opgemaakt door betrokken ambtenaar Ka., staat onder meer het volgende vermeld.

"Ik wens aangifte te doen van mishandeling. Op zondag 12 september 1999 omstreeks 02.00 uur, ben ik naar het pand van "Danscafé X" te Almere gegaan.

De reden van mijn aanwezigheid aldaar was om te kijken of mijn zoon Hz aldaar van 17 jaar oud, aanwezig was. Ik ben na enkele uitgaansgelegenheden te hebben bezocht (...) en daarbij ongeveer 7 glazen bier te hebben gedronken, onderweg naar huis, even langs genoemde Danscafé geweest om naar mijn zoon (...) uit te kijken.

Aldaar vroeg ik aan een van de twee aanwezige portiers, of ik binnen mocht om te kijken of mijn zoon Hz binnen was. Men weigerde mij de toegang zonder opgave van redenen. Er ontstond toen een discussie tussen mij en de door mij aangesproken portier waarom ik niet even binnen mocht kijken. Ik heb zelfs nog voorgesteld om met een van de portiers naar

binnen te gaan, doch men bleef mij de toegang weigeren.

Met de nodige emoties die toen bij mij opkwam omdat men mij de toegang weigerde, kan ik stellen dat ik wat doordramde om binnen te mogen kijken. Ik was daarvoor in een prettige stemming. Ik kan niet stellen dat ik dronken was, misschien een beetje aangeschoten. Ik wist nog wat ik deed.

Omdat ik bleef doordrammen, werd ik op een gegeven moment door de portier die ik aansprak tegen de grond geslagen. Dit ging zo snel dat ik niet meer precies weet wat die portier allemaal met mij heeft gedaan. In ieder geval weet ik dat ik een behoorlijke pak slaag heb gehad, hierbij heb ik letsel opgelopen aan mijn hoofd en op mijn lichaam.

Na de pak slaag ben ik toen opgestaan en liep een andere portier naar mij toe. Deze stelde mij toen voor om aan de zijkant van genoemde pand apart een gesprek aan te gaan. Gezien het voorgevallene weigerde ik dit daar ik dacht dat ik een nog ergere pak slaag zou kunnen verwachten. Even later arriveerde de politie die kennelijk door iemand anders is gewaarschuwd.

De politie heeft mij toen vervolgens meegenomen terzake openbare dronkenschap alsmede het verstoren van de openbare orde. Op het politiebureau werd ik door een arts onderzocht, die onder ander wat kneuzingen aan mijn lichaam constateerde.

Zelf heb ik letsel aan de onderzijde van mijn ogen alsmede aan mijn linker oor opgelopen. Diverse kneuzingen aan mijn rechter bovenbeen, linker knie en linkerzij, alsmede een bloeduitstorting op mijn linker slaap.

Bovengenoemde letsel en kneuzing zijn mij opzettelijk toegebracht door de portier van Danscafé X, kennelijk met de bedoeling mij pijn en letsel toe te brengen.

Opmerking verbalisant:

Ik, verbalisant, zag dat de beide onder leden van de ogen van aangever donker rood van kleur zijn, alsmede verwondingen aan het linkeroor. Verder zag ik dat de rechterhand van aangever, ter hoogte van de elleboog wat schaafwonden vertoonde. Op daartoe gestelde vragen verklaarde aangever dat boven omschreven letsels, het gevolg waren van de mishandeling.

(...)

Ik wens op de hoogte gehouden te worden van de gang van zaken na deze aangifte.

(...)

Nadat de aangever zijn verklaring had doorgelezen, volhardde hij daarbij en ondertekende deze met mij verbalisant."

26. Bij brief van 18 december 2001 liet Ma. van de politie Flevoland de Nationale ombudsman het volgende weten.

"Ten aanzien van de klacht van de heer H. en uw concrete vraag of er nog stappen worden ondernomen met betrekking tot de aangifte bericht ik u als volgt.

De aangifte onbekende dader is opgelegd en niet verzonden aan het Openbaar Ministerie. Door de districtschef Zuid is aangegeven dat ook geen verdere acties zullen worden ondernomen.

Dat de aangifte is opgelegd en niet verder in behandeling wordt genomen is niet aan de heer H. meegedeeld. Dit is niet correct. Heden heb ik een brief aan de heer H. verzonden waarin ik hem dit heb meegedeeld. Helaas zijn ervoor mij geen verdere mogelijkheden om voor de heer H. in deze iets te kunnen betekenen. Een afschrift van de door mij aan de heer H. verzonden brief treft u bijgaand aan."

27. Bij de brief van 18 december 2001 bevond zich een afschrift van een brief van dezelfde datum, gericht aan verzoeker. In deze brief laat korpschef Ho. verzoeker onder meer het volgende weten.

"Op 11 september 2001 heeft de korpsbeheerder zijn eindoordeel gegeven met betrekking tot de door u ingediende klacht.

Via de Nationale Ombudsman heeft mij de vraag bereikt of in deze nog een sepotbeslissing zal worden genomen.

Het proces-verbaal opgemaakt naar aanleiding van uw aangifte kon nimmer worden afgerond daar de identiteit van de verdachte niet kon worden vastgesteld. Ten gevolge hiervan is het proces-verbaal ook niet verzonden aan het Openbaar Ministerie. Voor wat betreft de inbreng van de politie in deze kan ik u mededelen dat er geen nadere stappen zullen worden ondernomen. Ik betreur het dat nimmer aan u is meegedeeld dat het onderzoek was gestaakt en uw aangifte onbekende dader opgelegd. Daarvoor bied ik u dan ook mijn verontschuldigingen aan."

B. Standpunt verzoeker

Het standpunt van verzoeker staat kort samengevat weergegeven onder Klacht.

C. Standpunt korpsbeheerder

De korpsbeheerder deelde in reactie op de klacht van verzoeker en in antwoord op enkele specifieke vragen van de Nationale ombudsman bij brief van 31 januari 2002 onder meer het volgende mee.

"1. Wat heeft Politie Flevoland ondernomen om de identiteit van de verdachte te achterhalen (vraag van de N.o.)?"

Gezien het opgetreden tijdsverloop is niet meer te achterhalen welke pogingen door het korps zijn ondernomen om de identiteit van de verdachte te achterhalen. Zoals u bekend, heeft in ieder geval tot november 2000 geen vervolgonderzoek plaatsgevonden. Bij brief van 22 oktober 2001 is door mevrouw Ma. aan u bericht dat het geautomatiseerde bedrijfsprocessensysteem geen relevante gegevens met betrekking tot de vaststelling van de identiteit bevat.

2. Wat heeft Politie Flevoland ondernomen om in contact te komen met getuigen van de gebeurtenis van 12 september 1999 (vraag van de N.o.)?"

Evenmin is te achterhalen wat door het korps ondernomen is om contact te leggen met mogelijke getuigen. Het geautomatiseerde bedrijfsprocessensysteem geeft met betrekking tot dit punt geen uitsluitel.

3. Wie waren de bij het optreden betrokken ambtenaren (vraag van de N.o.)?"

- Kl.
- S.

Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren van Politie Flevoland onvoldoende onderzoek hebben gedaan naar aanleiding van zijn aangifte van 13 september 1999. Ik onderschrijf het standpunt van klager en acht de klacht gegrond. Zoals ook aangegeven in mijn brief van 11 september 2001, is mijn eindoordeel over de klacht besproken met de betrokken politieambtenaren. Bij brief van 18 december 2001 is klager door de korpschef in kennis gesteld van het verzuim aan politiezijde en zijn aan klager verontschuldigen aangeboden."

D. Reactie verzoeker

1. Bij brief van 30 april 2002 reageerde verzoeker op het standpunt van de korpsbeheerder. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Inmiddels heb ik ook een brief ontvangen van het openbaar ministerie (verzoeker doelt hier op de brief van de hoofdofficier van justitie V. van 18 april 2002, zie hierna onder **D.2.**; N.o.). (...) Mijn reactie op deze brief kunt u zien als een reactie op en als aanvulling van uw brief. Wat ik tot mijn spijt moet constateren is het feit, dat de gehele procedure zich nog steeds uitsluitend bezig houdt met het (dis-)functioneren van de betreffende instanties, zonder dat ook daadwerkelijk iets ondernomen wordt wat tot een rechtvaardig oordeel zou leiden met betrekking tot mijn mishandeling.

Ook volgens het OM loopt de zaak als het ware alleen door de klachtenprocedure, terwijl ik juist hierover al in een eerder schrijven tijdens de klachtenprocedure mijn bezorgdheid heb geuit.

Reactie op brief van het OM (...) datum 18 april 2002 (zie hierna onder **D.2.**).

Het OM is kennelijk al sinds mijn klacht aangaande het politieoptreden op de hoogte van mijn mishandeling door de portier en dus van mijn aangifte.

De aangifte van mishandeling door mij gedaan en het uitblijven van een optreden van de politie in deze is het OM kennelijk ontgaan.

Alleen mogelijke strafbare feiten door de politie begaan hadden de aandacht van het OM.

Uit het uitblijven van een politieoptreden aangaande mijn aangifte van mishandeling en het niet ontvangen van het proces-verbaal had het OM dus ook al veel eerder kunnen constateren, dat betreffende mijn aangifte de politie tot sepot besloten had.

Het "Op een gegeven moment" aangaande de beslissing tot sepot door de politie (waartoe zij niet bevoegd is en dit dus ook niet vrijwillig zal melden) is kennelijk "een gegeven moment" het moment geweest, waarop ik aangifte gedaan heb.

Ik meen dit te mogen concluderen uit het feit, dat er sinds mijn aangifte anders, dan het beantwoorden van mijn brieven niet daadwerkelijk iets zichtbaars door de politie is ondernomen.

Volgens het OM had het dossier voorgelegd moeten worden voor een vervolgingbeslissing. Het OM geeft hieromtrent aan, dat de zaak naar alle waarschijnlijkheid geseponeerd zou worden en geeft hierbij als reden op, dat ik mij ten tijde van de mishandeling niet onbetuigd heb gelaten en ik het de verdachte wel erg gemakkelijk gemaakt zou hebben. Op dit punt vraag ik mij af op welke feiten het OM zich baseert betreffende "bepaald niet onbetuigd heb gelaten" en het voor de verdachte "wel erg gemakkelijk had gemaakt".

Zijn er inmiddels getuigen van mijn mishandeling bekend welke dit als feit kunnen bevestigen? Kan het OM aangeven welk recht de portier zou hebben gehad om mij te mishandelen? Noodweer? Met een collega portier op slechts enkele meters van hem verwijderd? Door camera toezicht kon hij toch ook op snelle assistentie rekenen? Heeft het OM er over nagedacht, waarom een collega portier de portier die mij mishandelde in bedwang moest houden en niet mij?

Later is alsnog door de politie onderzoek verricht zonder positief resultaat. Uit het schrijven van de korpsbeheerder ((...) gedateerd 31 januari 2002) blijkt, dat niet te achterhalen is, welke pogingen zijn ondernomen om de identiteit van de verdachte te achterhalen en heeft

in ieder geval tot november 2000 geen vervolgonderzoek plaatsgevonden. Ook het geautomatiseerde bedrijfsprocessen systeem bevat geen relevante gegevens met betrekking tot de vaststelling van de identiteit. Met name het laatste vind ik zeer opmerkelijk, omdat ik jaren geleden tijdens schilderwerkzaamheden thuis met de ladder gevallen ben. Hierbij is een ambulance opgeroepen en is ook de politie kort aanwezig geweest.

Tijdens mijn in hechtenis name werd dit feit direct door het automatiseringssysteem gemeld, compleet met omschrijving van het voorval, data en adres gegevens.

Het komt mij dan ook als zeer onwaarschijnlijk voor, dat zaken, welke tot een in hechtenisname leiden niet in dit zelfde systeem aanwezig zouden zijn. Tenzij deze opzettelijk niet toegevoegd zijn.

Verder geeft het OM aan, dat evenmin te verwachten is, dat nader onderzoek wel de nodige informatie zou opleveren.

Wat het nadere onderzoek door de politie betreft is het terecht, dat de Ombudsman nagaat wat dat onderzoek heeft behelst.

Hierbij wil ik graag de volgende punten stellen:

Is er bij de werkgever "danscafé X " nagegaan welke portiers er ten tijde van mijn mishandeling in dienst waren?

Het gaat hier om 3 portiers c.q. medewerkers van danscafé X welke bij het gebeuren en de afhandeling daarvan tot de komst van de politie betrokken zijn geweest.

Ik verwacht niet, dat zo'n gebeuren zo regelmatig voorkomt, dat elke betrokkene (zowel van danscafé X als van de kant van de politie) zich dit specifieke voorval niet meer kan herinneren.

Hieraan wil ik nog toevoegen, dat ik op 29 april 2002 de avond van het begin van de vrijmarkt, toevallig bij danscafé X 2 agenten zag arriveren. Deze schudden direct de bij de ingang alle (het waren er meerderen) aanwezige portiers de hand. Even later stond agent Br. (ik heb hem zijn naam gevraagd) met een van de portiers te praten. Ik ben daarop naar de heren toegelopen en heb de portier gevraagd hoelang deze al bij danscafé X werkzaam was. Dit bleek langer dan 3 jaar te zijn. Tevens vroeg ik de portier om zijn naam, doch deze wilde hij mij niet geven.

Daarop heb ik agent Br. gevraagd of hij de portier kende. Agent Br. bevestigde dit. Tevens heb ik agent Br. gevraagd of hij alle portiers kende. Ook hier heeft agent B bevestigend op geantwoord.

Het zal niet onwaarschijnlijk zijn, dat alle agenten die regelmatig in het weekend werken (uit oogpunt van hun beroep) alle portiers kennen.

Hierbij wil ik weer de opmerking van één van de betrokken politie ambtenaren naar voren brengen, dat de betreffende portier "bekend" was vanwege het snel geïrriteerd zijn.

Het niet wijzen op mijn rechten, terwijl de hele zaak al bijna 2 jaar of meer bij alle door mij aangeschreven instanties, inclusief het OM, bekend is, is wel uiterst onachtzaam. Het gevolg hiervan is, dat mijn mishandeling door de portier mogelijk niet tot strafvervolging zou gaan leiden vanwege het tijdsverloop.

Met betrekking tot dit tijdsverloop wil ik nog opmerken, dat als alle instanties hun taken niet naar behoren tijdig afhandelen de noodzaak tot strafvervolging kennelijk komt te vervallen. Hiermee gaat een mogelijke dader dus vrijuit.

(...)

De brief van het OM samengevat:

Het OM kan zich kennelijk verenigen met het feit, dat taken niet zijn uitgevoerd, niet naar behoren zijn uitgevoerd dan wel veel te laat zijn uitgevoerd. Vervolgens baseert het OM hierop haar conclusie, dat het niet zinvol zal zijn om nog gebruik te maken van mijn recht om alsnog te verzoeken tot strafvervolging over te gaan.

Ter verdere informatie vindt u nog mijn schrijven aan het gerechtshof te Arnhem als bijlage."

2. Bijgevoegd was een brief van 18 april 2002 van de (fungerend) hoofdofficier van justitie V. aan verzoeker. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Uw klacht bij de Nationale ombudsman geeft mij reden u het volgende te berichten.

Al in een vroeg stadium van deze zaak hebt u een klacht ingediend tegen het politieoptreden ter zake de afhandeling van uw mishandeling. Gaande de klachtenprocedure ben ik telkens op de hoogte gehouden, doch mijn aandacht was daarbij vooral gericht op eventuele strafbare feiten door de politieagenten begaan.

Op een gegeven moment was sprake van een beslissing tot sepot door de politie, een beslissing waartoe de politie niet bevoegd is. Dit was voor mij zeker een reden om op te treden, maar zover is het niet gekomen omdat de politie zelf deze beslissing al redresseerde. Formeel had het dossier op dat moment moeten worden voorgelegd aan een officier van justitie voor een vervolgingsbeslissing. In dat geval zou de zaak naar alle waarschijnlijkheid zijn geseponeerd omdat u zich ten tijde van de mishandeling ook bepaald niet onbetuigd had gelaten, het met andere woorden voor de verdachte wel heel

erg gemakkelijk had gemaakt.

Later is alsnog door de politie onderzoek verricht, maar dat heeft geen positief resultaat opgeleverd, bijvoorbeeld in de vorm van een aanwijsbare verdachte. Daarop is de zaak door de politie opgelegd ter verjaring. Het politiedossier leverde immers onvoldoende aanknopingspunten om een verdachte te kunnen aanhouden. Evenmin was te verwachten dat nader onderzoek wel de daartoe benodigde informatie zou opleveren. Doordat de zaak als het ware alleen door de klachtenprocedure liep is, ook op dat moment, verzuimd een reguliere vervolgingsbeslissing van het openbaar ministerie uit te lokken. Zo heeft het kunnen gebeuren dat u met betrekking tot de afhandeling van uw aangifte onvoldoende op uw rechten bent geweest. Ik heb het dan over het u toekomende recht over een beslissing van de officier van justitie om niet te vervolgen uw beklag te doen bij het gerechtshof. Een beklag als hiervoor bedoeld kan tot gevolg hebben dat de officier van het gerechtshof het bevel krijgt een zaak alsnog te vervolgen.

Thans beantwoord ik de vraag of nog tot straf vervolging moet worden overgegaan negatief. Gelet op de opsporingsresultaten van de politie tot dusverre en de sedertdien verlopen tijd acht ik vervolging weinig zinvol. Daarbij komt dat de tijd die is verlopen sedert het incident het belang van strafrechtelijk optreden te gering maakt.

Volledigheidshalve wijs ik u er hierbij nog op dat u formeel het recht hebt beklag te doen over mijn beslissing bij het gerechtshof te Arnhem (...)."

3. Tevens was bijgevoegd een afschrift van een door verzoeker bij het gerechtshof te Arnhem ingediend beklagschrift ex artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering. In dit beklagschrift, van 30 april 2002, staat onder meer het volgende vermeld.

"Hierbij geef ik te kennen beklag te doen over de negatieve beslissing van fungerend hoofdofficier van justitie V. betreffende het overgaan tot strafvervolging (...).

Als toelichting een beschrijving van het voorval:

Op 12 september 1999 vonden er festiviteiten plaats in het centrum van Almere.

(...)

De portier weigerde mijn verzoek en na herhaald geargumenteed aandringen van mijn kant heeft de portier mij hardhandig weggeduwd, waarbij ik ten val kwam. Nadat ik was opgestaan heb ik de portier te verstaan gegeven, dat ik me door deze daad niet van mijn doel zou laten weerhouden. Hierop is de portier zo kwaad geworden dat hij tot de mishandeling is overgegaan. Daarbij ben ik door de portier met geweld tegen de grond geslagen. Dit met alle geconstateerde verwondingen tot gevolg. De portier in kwestie was hierna zodanig opgewonden, dat hij door zijn collega in bedwang moest worden gehouden.
(...)

Door de toen inmiddels gearriveerde politie ben ik bloedend en wel "geboeid als misdadiger" weggevoerd en in hechtenis genomen. Tegen deze manier van optreden heb ik mondeling geprotesteerd en heb daarbij ook aangegeven, dat zij een beoordelingsfout maakten.

Op alle momenten heb ik noch tegen de portier, noch tegen zijn collega's, noch tegen de agenten op ook maar de geringste wijze fysieke kracht aangewend of ook maar enige poging daartoe ondernomen.

Deze gang van zaken is door mij indertijd ook aan de politie tijdens mijn aangifte gemeld.

Sedert mijn aangifte heeft er over een periode van bijna 3 jaar een lang reeks van correspondentie plaatsgevonden. Echter concrete resultaten werden niet bereikt.

In deze periode zijn er met regelmaat toezeggingen gedaan zonder dat deze toezeggingen tot een bevredigend resultaat geleid hebben. Telkenmale weer werden toegezegde termijnen overschreden of werd er slechts gereageerd na een hernieuwd schrijven van mijn kant.

Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken, dat er hier op zijn minst sprake is van een moedwillige vertraging van de rechtsgang door alle betrokkenen, welke tot het onderhavige uiterst onbevredigende negatief advies heeft geleid.

(...)

Ik verzoek u tot strafvervolgning over te gaan."

E. standpunt hoofdofficier van justitie

1. Bij brief van 6 mei 2002 reageerde de Minister van Justitie onder meer als volgt.

"Bij brief van 19 december 2001 (...) vroeg u de beheerder van het regionale politiekorps Flevoland om commentaar op de door u in onderzoek genomen klacht van de heer H. te Almere.

U heeft de klacht als volgt geformuleerd:

"Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Flevoland onvoldoende onderzoek hebben gedaan naar aanleiding van zijn aangifte van mishandeling van 13 september 1999."

Bij brief van dezelfde datum (...) heeft u de hoofdofficier van justitie te Zwolle, onder toezending van een afschrift van het verzoekschrift en van de brief aan de korpsbeheerder, in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze op de te onderzoeken gedraging mee te delen, gelet op diens verantwoordelijkheid voor het justitieel politieoptreden. De hoofdofficier van

justitie heeft van die gelegenheid aanvankelijk geen gebruik gemaakt. Na telefonische tussenkomst van de behandelend medewerker van uw Bureau, mevrouw mr. G., is besloten alsnog gebruik te maken van de door u geboden gelegenheid tot het geven van een zienswijze op de te onderzoeken gedraging. Het ambtsbericht van de (fgd.) hoofdofficier van justitie te Zwolle treft u hierbij aan. In aanvulling op het ambtsbericht van de (fgd.) hoofdofficier merk ik nog het volgende op.

De politie heeft verzoeker bij brief van 2 februari 2000 medegedeeld dat niet is gebleken dat verzoeker opzettelijk is mishandeld, en dat op grond hiervan derhalve geen sprake is van een strafbaar feit. Deze brief is, zoals de hoofdofficier opmerkt formeel niet juist, omdat de betreffende politiefunctionaris daarmee de facto een sepotbeslissing heeft genomen. Immers is evident dat met dit schrijven, hoewel niet met zoveel woorden aangegeven, tot uitdrukking wordt gebracht dat de aangifte van verzoeker niet verder zou worden onderzocht en niet onderzoeken impliceert niet vervolgen.

Dit is niet in overeenstemming met het in het arrondissement geldende uitgangspunt dat de officier van justitie, of onder mandaat een parketsecretaris, exclusief bevoegd is een sepotbeslissing te nemen.

Hierbij komt nog dat verzoeker door de politie evenmin is gewezen op de bestaande mogelijkheid om zich te beklagen bij de officier van justitie, en eventueel vervolgens bij het Gerechtshof ingevolgde de beklagprocedure ex artikel 12 Wetboek van Strafvordering. Kennelijk was verzoeker zelf ook niet uit andere hoofde bekend met de mogelijkheden om tegen de formeel onjuist genomen beslissing van de regiopolitie Flevoland beroep aan te tekenen, althans heeft hij hiervan geen gebruik gemaakt.

Voorts is het formeel niet juist geweest dat de aangifte van verzoeker niet alsnog aan het openbaar ministerie is voorgelegd, voor het nemen van een beslissing over eventuele opsporing en vervolging. Ik verwijs in dit verband naar hetgeen de (fgd.) hoofdofficier van justitie hierover ter verklaring opmerkt.

Blijkens diens ambtsbericht kan de hoofdofficier van justitie de sepotbeslissing, alhoewel formeel niet juist genomen, materieel wel billijken. De (fgd.) hoofdofficier van justitie heeft verzoeker bij brief van 18 april 2002, voorzien van een toelichting, alsnog formeel de vervolgingsbeslissing van het openbaar ministerie kenbaar gemaakt en verzoeker gewezen op de beklagmogelijkheid ex artikel 12 Sv.

De door u te onderzoeken gedraging van de politie heeft aldus (mede) betrekking op een eigenmachtig - en onbevoegd - optreden van de politie, dat tot de exclusieve verantwoordelijkheid van het openbaar ministerie behoort. Op grond van hetgeen ik hiervoor heb overwogen, ben ik van oordeel dat het optreden van de politie in zoverre niet juist is geweest.

De klachtomschrijving ziet op het doen van onvoldoende onderzoek naar aanleiding van verzoekers aangifte. Nu de (fgd.) hoofdofficier van justitie te kennen heeft gegeven zich (inhoudelijk) te kunnen verenigen met de beslissing om geen (nader) onderzoek te verrichten, acht ik de klacht niet gegrond.

De (fgd.) hoofdofficier van justitie heeft verzoeker alsnog gemotiveerd de sepotbeslissing meegedeeld. Verzoeker kan thans alsnog de juistheid van de vervolgingsbeslissing, door het doen van een beklag ex art. 12 Sv, laten toetsen door het Gerechtshof."

2. Bijgevoegd was het standpunt van de (fungerend) hoofdofficier van justitie V. In deze brief van 29 maart 2002 staat onder meer het volgende vermeld.

"De heer H. klaagt over de wijze van behandeling door de politie van zijn aangifte.

Ten aanzien van de in dit geval door de politie gevolgde procedure merk ik het volgende op.

In het kader van afstemming van de strafrechtketen is de afgelopen jaren met de politie gezocht naar de meest efficiënte procedure van afdoening van zaken. Geconstateerd is dat het capaciteitsbesparend werkt indien kansloze zaken in een zo vroeg mogelijk stadium worden afgedaan. De aldus bespaarde capaciteit kan dan worden ingezet op kansrijke zaken. Voor de uitvoering van dat streven zijn een aantal uitgangspunten geformuleerd, waarvan ik de volgende noem:

- de officier van justitie, of onder diens mandaat een parketsecretaris, is exclusief bevoegd een sepotbeslissing te nemen
- overleg daarover vindt plaats bij de politie (case screening)
- de politie verzorgt de berichtgeving aan aangevers door middel van standaardbrieven, waarbij wordt gewezen op de mogelijkheid bezwaar te maken bij de officier van justitie (quasi artikel 12 S v beklag)
- de officier van justitie licht in voorkomende gevallen de sepotbeslissing toegesneden op het specifieke geval toe en wijst op de beklagmogelijkheid van artikel 12 Sv
- de politie kan zelfstandig zaken opleggen ter verjaring indien er sprake is van onvoldoende opsporingsindicatie

In het onderhavige geval is eerst nadat klager de politie op 22 januari 2000 een brief schreef door de politie aandacht aan de aangifte gegeven. De politie heeft klager geantwoord met een schrijven van 2 februari 2000. Dit schrijven is, hoewel materieel begrijpelijk, formeel niet juist, omdat de politieman feitelijk een sepotbeslissing neemt. Een andere omissie is dat klager niet op zijn wettelijk beklagrecht is gewezen.

Dit zou voor het openbaar ministerie te Zwolle beslist een reden zijn geweest tot correctie, ware het niet dat de politie zelf al tot die conclusie was gekomen, zoals blijkt uit de brief aan districtschef A. van 21 april 2001 die ik eveneens bijvoeg.

Uiteindelijk heeft onderzoek geen verdachte meer op kunnen leveren, ook al door het tijdsverloop. Formeel had de aangifte nog aan het openbaar ministerie moeten worden voorgelegd voor een sepotbeslissing, maar niemand heeft daaraan nog gedacht omdat de zaak al in de klachtenprocedure liep."

3. Bijgevoegd was een brief van 21 april 2001 van betrokken ambtenaar M. aan betrokken ambtenaar A. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Op zondag 12 september 1999 vond een incident plaats bij het toenmalige danscafé X te Almere. Hierbij was betrokken klager H. Door de man is naar aanleiding van het incident, waarbij hij aanvankelijk was aangehouden als verdachte (openbare dronkenschap), aangifte gedaan terzake van mishandeling.

Na het incident heeft er een uitgebreide correspondentie plaatsgehad met H., waarin door hem is verzocht een nader onderzoek in te stellen betreffende de mogelijke mishandeling, alsmede het verschaffen van informatie betreffende de afhandeling van het onderzoek.

Uit het dossier is vast komen te staan dat:

- er geen vervolgonderzoek heeft plaatsgehad;
- in de correspondentie met klager door niet-beslis bevoegd personeel uitlatingen zijn gedaan als zou er geen sprake zijn van een strafbaar feit;
- tevens zijn toezeggingen gedaan betreffende voortzetting van het onderzoek, wat niet is waargemaakt.
- Mede door het tijdverloop en het opheffen van het openbare ordeteam, alsmede de diverse wisselingen van leidinggevenden op de basiseenheid, de interne communicatie en overdracht onzorgvuldig en onvolledig is geweest.
- Ook de externe communicatie met klager niet adequaat is behandeld.

De klacht betreffende onvoldoende dienstverlening door de politie Flevoland is gelet op de wijze van correspondentie en afhandeling moeilijk te weerleggen.

Betrokken ambtenaren zullen in het kader van "beste praktijk" hierop worden aangesproken. Daarbij wordt de leiding/ sturing in de basiseenheid Almere stad Oost op de afwikkeling van (soortgelijke) incidenten en mogelijke vervolgcorrespondentie zeker betrokken."

F. Reactie korpsbeheerder op nadere vragen

1. Bij brief van 14 maart 2002 stelde de Nationale ombudsman de korpsbeheerder enkele nadere vragen. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

■ Kunt u aangeven waarop de bevoegdheid berust om het proces-verbaal niet in te zenden naar het openbaar ministerie maar op te leggen in de administratie in het geval dat de identiteit van de verdachte niet te achterhalen is?

■ Wordt er van dergelijke "politiesepts" een mutatie opgemaakt?

■ Is er met betrekking tot deze zaak contact geweest met een officier van justitie c.q. een parketsecretaris?

■ Bij de stukken die u de Nationale ombudsman op 22 oktober 2001 heeft toegezonden was gevoegd een rapport van inspecteur van politie K. van 13 april 2001 waarin staat vermeld dat medewerkers van de politie hebben getracht de identiteit van de verdachte te achterhalen. Heeft u in het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman de heer K. de vraag voorgelegd wat deze ambtenaren hebben ondernomen teneinde de identiteit te achterhalen? Kunt u de namen geven van de bij dit identiteitsonderzoek betrokken ambtenaren?

2. Op 14 juni 2002 ontving de Nationale ombudsman een antwoord op de door hem bij brief van 14 maart 2002 aan de korpsbeheerder gestelde vragen. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"In reactie op uw brief d.d. 14 maart jl. bericht ik u als volgt.

Waarop berust de bevoegdheid tot het opleggen van een PV in het geval dat de identiteit van de verdachte niet te achterhalen is?

In het kader van het zoeken naar de meest efficiënte procedure voor de afdoening van zaken zijn met het Openbaar Ministerie een aantal uitgangspunten geformuleerd. Het behoeft geen betoog dat het capaciteitsbesparend werkt indien kansloze zaken in een zo vroeg mogelijk stadium worden afgedaan. De aldus bespaarde capaciteit kan dan worden ingezet op kansrijke zaken. De volgende uitgangspunten zijn in deze van belang:

- de officier van justitie (bij mandaat de parketsecretaris) is exclusief bevoegd een sepotbeslissing te nemen;
- de politie verzorgt de berichtgeving aan aangevers door middel van standaardbrieven, waarbij wordt gewezen op de mogelijkheid bezwaar te maken bij de officier van justitie;
- de politie kan zelfstandig zaken opleggen ter verjaring indien er sprake is van onvoldoende opsporingsindicatie.

In dit geval is niet overeenkomstig de met het Openbaar Ministerie gemaakte afspraken gehandeld. Klager is door de fgd. Hoofdofficier van Justitie, de heer mr. V., inmiddels gewezen op het feit dat het Openbaar Ministerie de vraag of tot strafvervolging moet worden overgegaan negatief beantwoordt. Klager is daarbij gewezen op zijn recht beklag te doen bij het gerechtshof te Arnhem.

Wordt ervan dergelijke politiesepts een mutatie opgemaakt?

Conform de afspraken dienen aangevers een standaardbrief te krijgen. In dit geval is dat niet gebeurd hetgeen onjuist is.

Is er m.b.t. deze zaak contact geweest met een Officier van Justitie c.q. een parketsecretaris?

Uit de mij ter beschikking staande gegevens is niet gebleken van enig contact met een Officier van Justitie dan wel een parketsecretaris. Pas nadat de klacht in behandeling was genomen op grond van de regionale klachtenregeling werd het Openbaar Ministerie in kennis gesteld van de gevolgde procedure met betrekking tot de aangifte.

Vraag voorgelegd aan de heer K.?

De vraag wat de ambtenaren hebben ondernomen teneinde de identiteit van de verdachte te achterhalen is niet voorgelegd aan de heer K.

Namen van de bij het identiteitsonderzoek betrokken politieambtenaren

Op 31 januari 2002 heb ik u reeds bericht dat niet meer te achterhalen is wat ondernomen is met betrekking tot de vaststelling van de identiteit. Het geautomatiseerde bedrijfsprocessensysteem bevat hieromtrent geen gegevens. Derhalve kan niet worden aangegeven welke politieambtenaren betrokken waren bij het onderzoek naar de identiteit van de verdachte."

G. Nadere reactie verzoeker

1. Op 6 augustus 2002 ontving de Nationale ombudsman een nadere schriftelijke reactie van verzoeker. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"Reactie van de Minister van Justitie:

(...)

Voor zover het de gedragingen van politie ambtenaren betreft is ook deze brief weer enkel en alleen een bevestiging van inmiddels genoegzaam bekende feiten.

Hierbij ontbreekt echter nog 1 schakel in de keten: de klachtencommissie politie Flevoland.

In hoeverre zouden onderhavige feiten al in een vroegtijdig stadium door de klachtencommissie politie Flevoland aan de orde gesteld kunnen zijn?

Het betreft hier naar mijn mening uitsluitend feiten "waar zo ongeveer iedereen over struikelt", zoals onbevoegd seponeren, niet versturen van een standaardbrief waarin mijn mogelijkheid tot beklag vermeld had moeten zijn, onbevoegde uitlatingen, niet of onvoldoende uitgevoerde acties.

Ik ben van mening, dat ook de klachtencommissie politie Flevoland de nodige steken heeft laten vallen. Daarbij kan ik mij niet geheel aan de indruk onttrekken, dat er wellicht van ontbreken van onpartijdigheid sprake zou kunnen zijn.

Ten aanzien van de begeleidende brief (...) van 29 maart 2002 van het OM het volgende.

De capaciteitsbesparing door het afdoen in een zo vroeg mogelijk stadium van kansloze zaken lijkt mij zeker zinvol. De minister moet zich daarbij wel realiseren, dat hiermee ook de mogelijkheid ontstaat dat objectiviteit verloren gaat en er bewust een kansloze zaak gecreëerd wordt, geleid door een subjectief gedrag van dienstdoende ambtenaren. Zijn er voor dienstdoende ambtenaren richtlijnen om vast te stellen of het een kansloze zaak betreft? En zo ja dienen deze richtlijnen vóór het vaststellen van een zaak toegepast te worden, dus zodanig dat de zaak niet zal ontstaan, of ná het objectief vaststellen van een zaak, waarmee de zaak objectief getoetst wordt?

Ik doel hier specifiek op het gesprek van de dienstdoende ambtenaren dat na sluitingstijd van café X na het gebeurde heeft plaatsgevonden. Van dit gesprek is kennelijk op voorhand besloten geen rapportage te doen.

Wat de verdere beoogde capaciteitsbesparing betreft kan ik voor mijn "kansloze zaak" niet echt tot een besparing concluderen.

Buiten de politie ambtenaren, buiten de klachtencommissie politie Flevoland, buiten de Nationale ombudsman en buiten het gerechtshof heeft ook het openbaar ministerie waardevolle tijd gependend. Dit alles door buitengewoon hoogopgeleide mensen echter tot nu toe zonder ook maar enig resultaat.

Hierbij wil ik memoreren, dat naar mijn mening ondanks alle gerechtelijke werkzaamheden er een portier rondloopt, die zelf heeft gemeend mij te mogen mishandelen zonder daarvoor maar enige rekenschap af te leggen.

Antwoord van de Korpsbeheerder van 6 juni 2002 (...):

Op de eerste 3 punten welke nagenoeg geheel gekopieerd zijn vanuit de brief van het OM vindt u mijn reactie hiervoor al aangegeven.

Vraag voorgelegd aan de heer K.?

Waarom is deze vraag niet voorgelegd? Juist met de heer K. heb ik op zijn verzoek begin december 2000 een persoonlijk gesprek gehad en daarin uitvoerig de mogelijkheden om de identiteit van de verdachte te achterhalen besproken.

(...)

Volgens eerdere correspondentie (het schrijven van inspecteur van politie K. van 26 november 2000) komen buiten de betrokken ambtenaren de volgende namen in aanmerking: W. en S.

Met betrekking tot het seponeren van de zaak wil ik u ook nog attenderen op hetzelfde schrijven van K., waarin deze expliciet aangeeft mij nog te zullen berichten over het wel of niet vervolgen dan wel seponeren van de zaak."

2. Bij brief van 22 augustus 2002 zond verzoeker een afschrift van de beschikking van het gerechtshof te Arnhem van 13 augustus 2002. In deze beschikking staat onder meer het volgende vermeld.

"Beschikking

inzake

H. (...)

tegen

Een onbekend gebleven persoon, werkzaam als portier bij danscafé X, gevestigd te Almere.

beklaagde,

Klager heeft op 30 april 2002 schriftelijk beklag gedaan over de beslissing van de hoofdofficier van justitie te Zwolle om tegen beklagde geen strafvervolging in te stellen. Dit klaagschrift is op 2 mei 2002 ter griffie van het hof ingekomen.

Het hof heeft gezien het ambtsbericht van de hoofdofficier van justitie te Zwolle het advies van de advocaat-generaal en de overige op deze zaak betrekking hebbende stukken.

Het beklag

Klager heeft op 13 september 1999 bij de politie Flevoland District Almere aangifte gedaan van mishandeling gepleegd door beklagde op 12 september 1999 te Almere.

Klager stelt in zijn aangifte dat hij naar danscafé X, gevestigd in Almere is gelopen om zijn toen minderjarige zoon Hz te zoeken. Bij de ingang werd hem door de portier de toegang geweigerd. Toen hij bleef aandringen om binnen te komen, heeft de portier hem tegen de grond geslagen en hem meerdere malen tegen het hoofd en het lichaam geslagen, waardoor hij letsel heeft opgelopen, bestaande uit twee blauwe ogen, beschadiging van de linkeroorschelp, kneuzingen aan het rechter bovenbeen, de linker knie en de linkerzij, alsmede bloeduitstortingen aan de linkerslaap.

Beklaagde is niet op de aangifte gehoord kunnen worden.

Eerst nadat klager op 22 januari 2000 een brief aan de politie schreef, is er aandacht besteed aan zijn aangifte. Bij brief van 2 februari 2000 heeft de politie klager medegedeeld dat er tegen beklaagde geen strafvervolging zal worden ingesteld. De politie heeft deze beslissing teruggedraaid omdat zij niet bevoegd was deze te nemen en zij is alsnog overgegaan tot nader onderzoek. Bij brief van 18 april 2002 heeft de fungerend hoofdofficier van justitie klager medegedeeld dat hij heeft besloten beklaagde niet te vervolgen gelet op de negatieve opsporingsresultaten en de tijd die is verlopen sinds het delict is begaan.

De beoordeling van het beklag

Klager kan als rechtstreeks belanghebbende worden beschouwd en is derhalve in zoverre ontvankelijk in zijn beklag.

Het hof stelt voorop dat de wijze waarop de aangifte van klager door politie en justitie is behandeld beneden de maat is. Dat klager door een portier is mishandeld staat vast. Uit het dossier is niet af te leiden welke portier dat is geweest. Voor volledige opheldering van de mishandeling zou daarom nog nader onderzoek nodig zijn. Het is echter niet in het algemeen belang thans nog nader onderzoek te doen. Het feit is immers (bijna) drie jaar geleden gepleegd. Mede gelet op de aard en de ernst van het feit is het niet aangewezen dat thans nog inzet van politiecapaciteit wordt gevergd, waarbij in aanmerking is genomen dat klager ondanks dat hem duidelijk de toegang tot het danscafé was ontzegd, zich daarbij niet heeft neergelegd. Strafrechtelijke afdoening zal gelet daarop en op het tijdsverloop niet meer tot een substantiële sanctie leiden.

Uit het voorgaande volgt dat het beklag kennelijk ongegrond is en dat een verhoor van betrokkenen achterwege kan blijven. Er wordt beslist als volgt.

Beslissing

Het hof:

Verklaart het beklag ongegrond.”

H. verklaring betrokken ambtenaar K.

In het kader van het onderzoek heeft betrokken ambtenaar K. op 21 augustus 2002 tegenover een medewerkster van de Nationale ombudsman de volgende telefonische verklaring afgelegd.

"Ik werd pas bij het onderzoek betrokken toen H. een klacht had ingediend bij het regionale politiekorps Flevoland. In de hoedanigheid van groepschef van het district Zuid had ik namelijk onder meer de klachtbehandeling onder mijn hoede. Ik had alle voorgaande correspondentie gelezen en geconstateerd dat er met de aangifte van H. niets was gebeurd. Die had waarschijnlijk heel lang ergens in een la gelegen.

In verband met de klacht heb ik met H. een persoonlijk onderhoud gehad. Ik weet niet meer wanneer dit was. Nadat ik het verhaal van H. had gehoord besloot ik - op eigen initiatief - alsnog werk van de zaak te maken. Ik vind namelijk dat je in dit soort gevallen de mogelijke verdachte alsnog moet trachten te benaderen.

Ik heb vervolgens collega S. aangesproken, omdat hij in het horeca-team zat (samen met Kl.) dat betrokken was bij het incident. Ik heb S. gevraagd om alsnog de identiteit van de verdachte te achterhalen.

De zaak is toen weer gedurende langere tijd blijven liggen. Enkele maanden later kwam ik S. tegen en vroeg hem naar zijn bevindingen. Hij vertelde me toen dat het bedrijf (danscafé X) niet meer bestond (was afgebrand) en het dat het hem dan ook niet meer was gelukt om de verdachte achterhalen. Ik besef dat het simpele afbranden van een pand niet inhoudt dat je de mensen niet meer kunt bereiken, maar ik moet eerlijk zeggen dat ik hem toen ook verder niet meer heb gevraagd wat hij allemaal had ondernomen om de identiteit te achterhalen. Aan het oppakken van het onderzoek hechtte ik na anderhalf jaar niet veel prioriteit meer. Ik had de hoop opgegeven dat het nog tot een veroordeling zou kunnen komen. Bovendien, de situatie inschattend, had de zaak m.i. geen slagingskans. Het was een één op één situatie: het woord van de portier tegenover dat van H. Gezien het tijdsverloop konden er ook geen getuigen meer worden achterhaald.

U vraagt mij of S. zijn bevindingen c.q. inspanningen heeft vastgelegd in een mutatie. Ik denk het niet. Ik heb er in ieder geval niets van gezien. Ik vermoed dat er niet veel inspanningen zijn gedaan om de verdachte nog te achterhalen.

Nadat ik met S. had gesproken heb ik de zaak afgerond. Er waren dan ook geen, zoals in mijn rapport van 13 april 2001 staat vermeld, "politieambtenaren" met het onderzoek naar de identiteit belast. Alleen S. had ik er, nogmaals; op eigen initiatief, mee belast.

Ik moet u zeggen dat het allemaal geen schoonheidsprijs verdient.

U wijst mij op de door mij geschreven brief van 26 november 2000 waarin ik H. op de hoogte stel dat de betrokken portier alsnog moet worden gehoord. Ik weet niet meer of ik deze brief voor of na het persoonlijk onderhoud met H. heb geschreven. Wat ik heb ondernomen in deze zaak heb ik zojuist uiteengezet. Ik heb H. uiteindelijk van het resultaat op de hoogte gesteld. Dat was volgens mij ook in een persoonlijk gesprek. Ik heb meerdere gesprekken met H. gevoerd. Hij was het natuurlijk niet eens met de situatie.

De zaak is niet ingezonden naar het openbaar ministerie omdat er geen verdachte was gehoord. De zaak is gewoon opgelegd in de administratie. Ik weet niet door wie daar heb ik verder geen bemoeienis mee gehad.

Ik heb in deze zaak op geen enkel moment contact gehad met het openbaar ministerie. Of zij zich met deze zaak bezighielden, daar heb ik geen weet van.

Uiteindelijk heb ik een rapportage opgemaakt en ingeleverd bij de voormalig districtchef. de heer M. Hij heeft deze rapportage doorgestuurd (of laten doorsturen) aan de klachtencommissie."

I. verklaring betrokken ambtenaar Kl.

In het kader van het onderzoek heeft betrokken ambtenaar Kl. op 6 september 2002 tegenover een medewerkster van de Nationale ombudsman de volgende telefonische verklaring afgelegd.

"Ik kan mij het incident met de heer H. wel herinneren. Wat de heer Ka. in zijn brief van 2 februari 2000 over het incident aangeeft is helemaal juist. Zo is het precies gegaan. Niet was gebleken dat H. opzettelijk was mishandeld door de portiers.

U moet zich voorstellen dat H. onder dusdanige invloed was van alcohol dat hij door ons werd aangehouden. Wij houden alleen iemand aan als hij of zij echt bezopen is.

In mijn toenmalige hoedanigheid van coördinator van het openbare orde team in Almere kende ik de portiers waar verzoeker mee in gevecht was geraakt heel goed. Wij hadden met ons horecateam (waaronder de heer S.) zeer intensief contact met hen en de exploitanten. Ik heb zeker een jaar lang (ik geloof van 1998 tot en met 1999) structureel overleg gevoerd met met name exploitanten en portiers van de horecagelegenheden in Almere. Wij gaven de portiers voorlichting over de wijze van optreden. We adviseerden ze geen geweld te gebruiken en proportioneel te werk te gaan.

Wat betreft café X hadden wij zelfs zeer intensief contact. Wij spraken wekelijks met de exploitant en de portiers. Na ieder weekend werd besproken wat er was voorgevallen. De namen van de portiers van café X waren bij ons in het team bekend. Het waren vaste portiers. Ik herinner mij dat zij als eerste waren opgeleid in het kader van de wet op de weerkorpsen (om portierswerkzaamheden te mogen verrichten).

U verteld mij dat uit het onderzoek bij de politie was gebleken dat de identiteit van de portiers niet achterhaald kon worden. In mijn beleving wat betreft de periode dat ik daar werkzaam was waren de portiers te achterhalen.

Café X is inmiddels twee keer afgebrand. Maar ook dit is geen reden om de namen van de portiers niet meer te kunnen achterhalen, want wij hebben toentertijd kaarten/ mappen gemaakt waarop per wijk werd aangegeven welke horecazaken er zaten, wie de eigenaar was en wie de portiers waren. Wij hielden daar lijsten bij van exploitanten en portiers. De mensen waar wij contact mee hadden (in de periode dat ik daar werkzaam was).

Ik heb mij na het incident niet meer met de zaak H. bemoeid. Ik heb het dossier gelezen. Ik ben op geen enkel moment bij het nader onderzoek betrokken geweest. Vanaf januari 2000 was ik ook niet meer werkzaam bij de politie in Almere."

J. Tweede nadere reactie verzoeker

In reactie op de verklaringen van de betrokken ambtenaren K. en Kl. reageerde verzoeker onder meer als volgt.

"Met opperste verbazing heb ik de verklaringen gelezen.

Allereerst mijn reactie op de verklaring van ambtenaar Kl. De uitspraak van het hof is duidelijk, de portier heeft mij mishandeld. Wat betreft het opzettelijk zijn van de mishandeling lijkt mij, dat eenduidig vastgesteld kan worden, dat dit opzettelijk geweest is, zoals ik in verleden al heb aangegeven in mijn reactie van 6 februari 2000 op het bedoelde schrijven van Ka. en in het hiernavolgende nog verduidelijkt wordt. Kl. is er kennelijk van overtuigd, dat het "precies zo" is gegaan, zonder dat er getuigen gehoord zijn kunnen worden. Ik wil hier nog benadrukken, dat het betreffende schrijven van Ka. uitsluitend refereert naar een gesprek dat na sluitingstijd van danscafé X gevoerd is met betrokken portiers, welke verklaard hebben dat het slechts om het opzij duwen en een judoworp ging. Gezien de verwondingen en de uitspraak van het hof mag geconcludeerd worden dat de betrokken portiers niet de waarheid hebben gesproken of in elk geval feiten verzwegen dan wel verdraaid hebben. Toch verklaart Kl., dat wat in de brief staat helemaal juist is. De waarde van zijn verklaring op dit punt lijkt mij dus uiterst gering. Verder pleit het feit dat Kl. de betrokken portiers heel goed kende niet voor zijn objectiviteit.

Dan het voorstellingsvermogen van Kl. waarin hij suggereert dat ik echt bezopen zou zijn geweest.

(...)

Kl. geeft aan een zeer intensief contact met de exploitanten te onderhouden en na ieder weekend wat er was voorgevallen te bespreken. Tevens geeft hij aan, dat de namen van de portiers in het team bekend zijn.

Frappant resultaat hiervan is dat nader onderzoek nooit tot deze namen geleid heeft en dat als gevolg daar weer van niet tot strafvervolging kon worden overgegaan.

Het is naar mijn mening aannemelijk, dat er binnen het korps in ruimer verband bekend was welke activiteiten er in het "openbare orde team" van KI. werden uitgevoerd.

Het feit, dat de betrokken portier opgeleid was in het kader van het beleid op weerkorpsen, voorlichting heeft ontvangen over de wijze van optreden en advies ontvangen had geen geweld te gebruiken, geeft mijns inziens aan, dat het resultaat van de inspanning van KI. en zijn team in deze uiterst gering zonet nihil zijn geweest.

In mijn schrijven van 6 februari 2000 heb ik ook een opmerking gemaakt over het feit, dat de professie van het portier zijn het gebeurde tot een opzettelijke mishandeling maakt. Zeker nu zo zeer blijkt dat de portier terdege geïnstrueerd was betreffende het toepassen van geweld.

Ten slotte een minder relevante correctie op de verklaring van KI.: danscafé X is één keer verhuisd en één keer afgebrand, dus niet twee keer afgebrand.

Mijn reactie op de verklaring van K.

Er heeft tussen K. en mij slechts één persoonlijk onderhoud plaatsgehad en wel op of rond 12 december 2000. In dit onderhoud is inderdaad mijn klacht betreffende de afhandeling aan de orde geweest. Als uitkomst van dit onderhoud heeft K. toegezegd werk van de zaak te maken. Zelf is er nog kort besproken op welke wijze de betrokken portiers gehoord zouden worden.

Uit niets is mij tijdens dat onderhoud gebleken, dat er problemen zouden zijn om de identiteit van de betrokken portiers te achterhalen. De toezeggingen zijn door mij verwoord in mijn brief van 18 januari 2001. Nadien heb ik niets meer van K. vernomen.

Gezien de verklaring van KI. is het uitermate vreemd, dat het K. niet gelukt is de identiteit van de portier te achterhalen. Immers de mensen in het team van KI. kenden allen de portiers en er waren complete overzichten per wijk.

Het lijkt mij onwaarschijnlijk, dat K. in het kader van zijn functie niet op de hoogte zou zijn geweest van de activiteiten van het "openbare orde team" van KI.

Verder is het gedrag van K. in tegenspraak met zijn uitspraak: "Ik vind namelijk dat je in dit soort gevallen de mogelijke verdachte alsnog moet trachten te benaderen".

Echter helaas wel in lijn met zijn uitspraak: "Aan het oppakken van het onderzoek hechtte ik na anderhalf jaar niet veel prioriteit meer" en zijn verdere uitspraken met in het bijzonder: "ik had de hoop opgegeven dat het nog tot een veroordeling zou kunnen komen" zonder

zich daarbij ook maar een moment af te vragen of dit soort meningen tot zijn taken pakket behoren in het kader van mijn aangifte en de klachtafhandeling omtrent de uitvoering daarvan.

Kortom mijn indruk is, dat K. na zijn toezegging op 12 december 2000 uitsluitend op zijn eigen mening betreffende mijn aangifte is afgegaan, waarbij hij een inschatting maakt over een slagingskans door deze te baseren op een één op één situatie, alsof er geen andere feiten zouden bestaan, om vervolgens geen enkele daadwerkelijk actie te ondernemen. Voor een districtschef welke de klachtenbehandeling onder zijn hoede heeft een zeer kwalijke manier van optreden.

De passage betreffende de door K. geschreven brief, waarin K. aangeeft mij in een persoonlijk gesprek op de hoogte te hebben gesteld is pertinent onjuist. Zo'n gesprek heeft nooit plaats gevonden en ook schriftelijk heeft K. mij nooit op de hoogte gesteld. Ook hetgeen K. aangeeft, dat er meerdere gesprekken met mij gevoerd zouden zijn is pertinent onjuist. Zoals hiervoor door mij aangegeven heeft er slechts 1 gesprek plaatsgevonden en wel op of rond 12 december 2000. De aangegeven uitspraak welke ik gedaan zou hebben is dus niet van mij afkomstig.

Wat betreft het opleggen in de administratie is er met mijn aangifte en de klacht over de afhandeling daarvan door K. niets meer gebeurd, dan hetgeen K. bij aanvang van het in behandeling nemen van mijn klacht constateerde namelijk: ook K. heeft het in de la laten liggen.

Tussen de letters door lees ik dus, dat K. nauwelijks aandacht aan het onderzoek heeft besteed en gezien het feit dat data en persoonlijke gesprekken niet genoteerd zijn er ook weinig waarde aan gehecht heeft.

Nogmaals voor iemand op districtsniveau belast met de klachtenbehandeling zeker geen schoonheidsprijs op persoonlijke titel."

K. verklaring betrokken ambtenaar S.

In het kader van het onderzoek heeft betrokken ambtenaar S. op 10 januari 2003 tegenover een medewerkster van de Nationale ombudsman de volgende telefonische verklaring afgelegd.

"Ik herinner mij het voorval van H. met de portier(s) bij café X nog wel. Ik zat toentertijd in het openbare orde en drugsteam te Almere.

Er was in deze zaak een aangifte opgenomen terwijl er geen sprake was geweest van een strafbaar feit. Ik wijs u op de brief van de heer Ka. van 2 februari 2000. Daar staat dat er geen sprake was van een strafbaar feit. Daarom is er geen onderzoek gedaan naar het voorval.

U wijst mij op een - na de brief van 2 februari 2000 - gedane toezegging dat er alsnog onderzoek zou worden gedaan. Daar weet ik niets van.

Ik heb de verklaring van K. gelezen van 21 augustus 2002, waarin hij aangeeft dat hij mij op enig moment gevraagd heeft om alsnog de identiteit van de verdachte te achterhalen. Ik herinner mij niet dat K. mij deze opdracht zou hebben gegeven. Dit kan ook helemaal niet, want de opdrachten werden uitgezet via de heer Kl. De heer Kl. was de coördinatorprojectleider van het team.

We hadden in die tijd heel veel zaken. Alles ging via Kl. Hij hield de voortgang in de gaten. K. kan mij nooit die opdracht hebben gegeven. Als hij dat gedaan zou hebben zou ik hem hebben gezegd dat hij dat maar via Kl. moest regelen. Kl. was daarbij degene die de administratie bijhield en dus ook de lijsten van de portiers.

Kortom, wat K. zegt komt niet overeen met mijn herinnering. Ik heb onlangs Kl. gesproken en die vertelde mij dat hij in deze zaak niet door K. is aangesproken om alsnog de identiteit van de verdachte in deze zaak te achterhalen.

U vraagt me of ik van mening ben dat het in deze zaak mogelijk was geweest om de naam van de portier te achterhalen.

In principe konden we de namen van portiers best achterhalen. We hadden veel contact met de portiers. Maar het café X waar het incident had plaatsgevonden was afgebrand. Dat bemoeilijkt de zaak. Vaak zijn de portiers namelijk niet in vaste dienst en worden ze per avond betaald. Dan is het moeilijk na te gaan wie er op een bepaalde avond heeft gestaan.

U wijst mij erop dat Kl. heeft verklaard dat café vaste portiers had. Is dat het geval, dan is het naar mijn mening wel mogelijk om ze, bijvoorbeeld via de (oude) eigenaar, te achterhalen.

Maar voor de duidelijkheid, ik heb niet geprobeerd om de namen te achterhalen. Die opdracht heb ik niet gekregen."

L. derde nadere reactie verzoeker

Op 18 maart 2003 ontving de Nationale ombudsman een reactie van verzoeker op de verklaring van betrokken ambtenaar S. In deze brief staat onder meer het volgende vermeld.

"De heer S. herinnert zich het voorval, waarbij ik mag aannemen dat hij zich ook de mondelinge toelichting van de politiearts bij diens onderzoek van mij herinnert. Voor de heer S. zal het dan ook duidelijk geweest moeten zijn, dat de geconstateerde en duidelijk zichtbare verwondingen (onder ander blauw geslagen ogen) niet door alleen een judoworp

hadden kunnen ontstaan. De heer S. zal dus een redelijk beeld moeten hebben gehad van het gebeurde aan de hand van de geconstateerde verwondingen en op zijn minst twijfels gehad moeten hebben over de daarmee niet in overeenstemming zijnde verklaring van de portier(s) destijds. Zeker gezien het feit, dat de heer S. deel uit maakte van het "horeca team" zou van hem wat meer alertheid verwacht mogen worden met betrekking tot het feit, dat de portier in kwestie niet gehandeld had volgens de nagestreefde richtlijn om geen geweld te gebruiken. Het zou dus in de lijn der verwachting mogen liggen dat het gebeurde bij de wekelijkse bespreking met de exploitanten aan de orde zou moeten zijn gekomen, (ik ga er hier van uit, dat het door S genoemde "openbare orde en drugsteam" en het door KI. genoemde "openbare orde team" één en het zelfde team zijn.).

In zijn verklaring verwijst de heer S. verder naar de verklaring van K., van 21 augustus 2002, waarbij hij aangeeft zich niet te herinneren, dat K. hem opdracht zou hebben gegeven de identiteit van de verdachte te achterhalen. Met betrekking tot het onderzoek gaat S. ook voorbij aan het feit, dat zijn collega Ka. al in het jaar daarvoor mijn aangifte voor afhandeling aan W. en S. heeft gegeven (zie brief van de heer Ka. van 7 maart 2000 en ook die van de heer K. van 26 november 2000). Ook mijn brieven van 1 juni 2000 en 7 december zijn de heer S. kennelijk onbekend. Ik mag toch aannemen dat de heer S. en de heer W. hier met elkaar over hebben gesproken, terwijl ik ook mag aannemen, dat de klachten commissie Flevoland, welke ik alle correspondentie liet toekomen ook met de beide heren overleg gepleegd zou moeten hebben. Bij de verklaring van de heer S. kan ik mij dan ook niet aan de indruk onttrekken, dat deze zich zijn verantwoordelijkheden behorend bij zijn beroep nauwelijks heeft aangetrokken.

M. Vierde nadere reactie verzoeker

In reactie op het door de Nationale ombudsman toegezonden verslag van bevindingen gaf verzoeker onder meer het volgende te kennen:

“De achterliggende reden van het uiteindelijke verloop is duidelijk.

De betrokken ambtenaren waren van voldoende feiten op de hoogte om de verklaringen te toetsen. Op geen enkel moment echter hebben zij enige poging ondernomen om de feiten op elkaar af te stemmen. Willens en wetens hebben zij verklaringen in mutaties vastgelegd, waarvan zij konden weten, dan wel op zijn minst ernstig konden vermoeden, dat deze niet juist waren. Ook zullen zij geweten hebben, dat bij een gerechtelijke procedure de feiten snel achterhaald zouden worden. Ook de rustige judoka van 115 kg zou niet rustig gebleven zijn, als hij de schuld zou krijgen van mijn verwondingen, zoals nu in de mutaties vermeld staat. Immers door deze ben ik noch met een judoworp tegen de grond gewerkt, noch op enig andere wijze mishandeld.

Bij een mogelijk vervolg was waarschijnlijk niet alleen de portier gerechtelijk bestraft, maar waarschijnlijk ook de betrokken ambtenaren. Alle betrokken ambtenaren hadden er

uiteindelijk slechts baat bij om een nader onderzoek te voorkomen, het proces-verbaal op te leggen, mijn aangifte niet op te volgen en niet op passende wijze reageren op mijn klachten."

Achtergrond

Artikel 12, eerste lid, Wetboek van Strafvordering:

"Wordt een strafbaar feit niet vervolgd of de vervolging niet voortgezet, dan kan de rechtstreeks belanghebbende daarover schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof, binnen het rechtsgebied waarvan de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging is genomen."